

WESTERN

B. Slou

PUCNJAVA NA ŽUTOJ RECI

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

231

1991

Bíl Slou

PUCNJAVA NA ŽUTOJ RECI

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
S. IVANOVIĆ

Lektor
J. STOJICEVIĆ

Izdaje i štampa NIŠP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag Karadžić ● Za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juriš Arvanitidis ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor: Jovan Uglješin

YU ISSN 0353—1287

PUCNJAVA NA ŽUTOJ RECI

Finli Palmer je bio u štali kada je čuo topot koji se približavao njegovoj kući. Obrisao je znoj sa lica, zabacio šešir, i izašao na dvorište.

Ugledavši jahača, koji mu se sada već sasvim približio, doviknuo mu je veselo:

— Dobro jutro, Bekmene, ot-
kud vi kod mene?

Dejvid Bekmen sjaha.

— Mislamo da bi trebalo da
dodete u grad, Palmere — odgo-
vorio je.

Domaćin ispitivački odmeri
došljaka.

— Na koga mislite? Ko to
»mi«?

— Građani Rikfilda.

— A zbog čega?

— U gradu je bilo pucnjave...

— Bilo je mrtvih?

— Da. Cetvorica.

— Žao mi je, ali ne vidim kak-
ve veze bih ja imao s tim. Zašto
se niste obratili šerifu?

— I šerif je mrtav.

Finli Palmer se iznenadio.

— Strašno... — rekao je spon-
tano. — Ali ja nisam šerifov za-
menik, ni pomoćnik i...

— Pucnjava je nastala zbog to-
ga što je vaš nekadašnji vojnik
Grej Klarens pre nekoliko dana
svoj ceh u trgovini platio čistim
zlatom.

— Kakve ja veze imam sa svo-
jim nekadašnjim vojnikom?! Rat
je završen pre nekoliko godina,
ja živim ovde, tri milje izvan gra-
da, gajim stoku. Ja Greju Kla-
rensu više nisam starešina. Za-
što bih ja bio odgovoran za nje-
ga? No, bez obzira na to, intere-
suje me da li je trgovac primio
zlatu umesto novca?

— Primio je, naravno.

— Ne vidim šta je tu sporno.
Svaki građanin ima pravo da
plaća kako hoće, pa i zlatom,
naročito ako druga strana to
prihvata. Šta građani hoće od
mene?

— Hoćemo da znamo odakle
zlatu Greju Klarensu.

— Zašto ga sami ne pitate?

— Nemojte, Palmere, da se ig-
ramo! — oštro je rekao Dejvid
Bekmen.

— To bih ja vama mogao da
kažem — odvratio je Palmer. —
Shvatio sam vaše reči, ali ne i
njihov smisao. Idite kod Klaren-
sa, pa razgovarajte sa njim.

— Nismo ga našli u kući. Ta-
mo nema nikoga i sve izgleda
tako kao da je kuća napuštena.
Palmer nabra obrve.

— Šta kažete? — upita iznena-
đeno.

— Dobro ste čuli. Čovek je ne-
stao.

Palmerovo lice se smrknilo.

— Čekajte... ako mislite da je Klarens opljačkao neku banku, ja sa tim sigurno nemam nikakve veze — rekao je.

— Hoćete li da vam kažem nešto, pa da vidite da ipak imate veze sa tim? — prilično grubo je upitao Bekmen.

— Recite.

— Vas trojica ste našli zlato! Vi, i vaša dva nekadašnja vojnika Grej Klarens i Stenli Ebot.

— Gde mislite da smo ga našli?

— U reci, Palmere. Klarens je račun namirio zlatom, to je sigurno, a bio je i tako lud da je rekao otkud mu to blago i to se, naravno, brzo pročulo. Sada sa svih strana ovamo hrle avanturisti, lopovi i oni koji tragaju za lakom zaradom. Ali, neće oni dolaziti samo u grad. Doći će i kod vas. Da bismo sprečili krvoproliće, onakvo kakvo se upravo zbilo u gradu, odlučili smo, mi, u gradskom savetu, da se obelodani mesto na kom je zlato nađeno kako bi svako mogao da ode tamo i potraži ga, ili da vidi da ga više nema.

— Ne znam o čemu govorite, Bekmene...

— Pođite sa mnom u grad!

— Čoveče, ne mogu tek tako da ostavim sve. Vidite da imam posla i...

— Rekao sam vam da idemo! Osedlajte konja!

— Da li su vam rekli da me dovedete silom, ako neću da pođem sa vama?

— Nisu mi ništa rekli, ali ja sam čovek koji na ovaj ili na onaj način uvek izvrši zadatak. Rečeno mi je da vas dovedem u grad. Uostalom, ja dobijam novac za ono što radim. To znači da ću vas ja odvesti, pa kako bilo. Vi birajte hoćete li poći dobrovoljno ili silom.

Da bi svojim rečima dao težinu, Bekmen izvadi revolver i preteći ga podiže prema Palmeru.

— Sklanjajte to! — rekao je Palmer. — Uostalom, zar niste hteli, da čujete gde smo, na kom mestu, navodno našli ono zlato?

— Sve po redu! I to će doći na red.

— Rekao sam vam da sklonite revolver. Predajem se, i polazim sa vama.

Bekmen vrati revolver u futrolu.

— Odmah ću da osedlam konja... — rezignirano je rekao Palmer. — Sačekajte trenutak...

Dejvid Bekmen se okrenuo i pošao prema svom konju. U tom trenutku, Palmer se svom snagom bacio na njega, oborio ga na zemlju, i dok je nadmeni revolveraš shvatio šta se događa, pogodila ga je, u teme, teška Palmerova pesnica.

Ne stigavši da reaguje na iznenadni napad, Bekmen je bio bespomoćan. Palmer ga je udario još jednom, i sada je revolveraš nepomično ležao na zemlji.

Kada se podigao, Palmer je pogledao po dvorištu.

Gotovo se paralisao od iznenađenja kada je pred svojom kućom ugledao Greja Klarensa.

— Budalo! — otelo mu se. — Glupane prokleti! Zar se nismo dogovorili da ne pokazujemo nigde to zlato, da ga ne prodajemo ni trošimo, bar ne u ovom kraju?!

Klarens je počeo da se brani:

— Morao sam, Finli. Bio sam jako zadužen, više niko ništa nije hteo da mi daje na kredit. Zar je trebalo da pustim da mi govoda skapavaju od gladi, a imam vrećicu zlata?!

— Zašto nisi došao kod mene? Ja imam dosta novca, dao bih ti...

— Često si mi pomagao otkako se rat završio, i ovoga puta sam hteo da sam rešim svoj problem.

— Rešio si ga. Vidiš kako si ga rešio. Napustio si svoju kuću?

— Oni ljudi su najpre došli kod mene. Na sreću, primetio sam ih na vreme, i kidnuo sam. Te skitnice su mi uništile sve u kući, i posle toga su odjahali, u grad. Maltretirali su i Harlija Lindona. Rasturili su mu radnju, ne bi li našli još zlata, ispitali ga. Čovek nije imao šta da im kaže. Neki su čuli da se u trgovini događa nešto, pa su pozvali šerifa. On je došao, i onda je nastao lom. Zao mi je što su tom prilikom poginula četvorica koji s tom stvari nisu imali baš nikakve veze...

— Za šerifa sam čuo — rekao je Palmer — a ko su ostala trojica?

— Nastradao je jadni trgovac i još dvojica slučajnih prolaznika. Njima, nitkovima, nije ništa. Odmaglili su a da nisu pretrpeli nikakvu štetu.

— Jesu li ti poznati?

— Nisu. Nisam ih video nikada u životu.

— Gde su sada?

— Ne znam. Odjurili su iz grada posle pucnjave, ali pretpostavljam da će se vratiti. Da, sigurno će se vratiti. Mislim da bi o svemu trebalo da obavestimo Stenlija.

— Zar on još ne zna?... — iznenadio se Palmer.

Klarens odmahnu glavom.

Bio je krupan i ne naročito bistar. Kao vojnik, bio je izvanredan. Kasnije, nije se snašao. Činilo se njegovom nekadašnjem kapetanu da Klarens ni za šta nije ni stvoren, osim za vojnika. I to dobrog.

— Onda, odmah moramo k njemu! — rekao je Palmer, i dodao: — Osedlaj mi konja!

— Odmah — odgovorio je Klarens i pošao u štalu.

Palmer se sagnuo nad onesvešćenim revolverašem, uzeo njegov kolt i bacio ga desetak jardi dalje.

Potom je prišao njegovom konju i iz skabarda izvadio henrijevku, pa je i nju bacio, ali ne na istu stranu gde je sada bio Bekmenov revolver.

Kada je i to bilo gotovo, revolveraš je počeo da se miče.

Okrenuo se na stranu i podigao glavu. Pogledao je u Palmera, ali se po njegovom ukočenom pogledu videlo da još nije sasvim pri svesti.

— Diži se! — rekao mu je Palmer i pružio mu ruku, da mu pomogne.

Kada je beč bio na nogama, revolveraš je unezvereno pogledao uokolo.

— Gde sam? — promućao je smušeno. — Ja...

Odjednom je učutao.

Opet je bio pri sebi i shvatio je šta se dogodilo i zašto je došao kod Palmera.

Palmer se sagnuo i podigao njegov šešir, pa mu ga je tutnuo u ruke.

— A sada, gubi se odavde! — rekao je Palmer oštro. — Ako još jednom dođeš na moj ranč i zapretiš mi revolverom, proći ćeš mnogo gore nego sada. Ovo nije bilo ništa. Samo mala opomena.

On pokaza rukom na jednu, zatim na drugu stran.

— Tamo ti je oružje — reče. — I, odlazi, pre nego što se zapravo razljutim. Moje strpljenje ima granica, i ako ne odeš odmah, sasvim ću ga izgubiti. Posebno ne volim ljude tvog kova!

Bekmen nije oklevao.

Posle minut-dva, već se udaljavao od Palmerovog ranča, putem koji vodi u grad.

Finli Palmer je gledao za njim sve dok nije zamaknuo iza šumarka, gde mu se Bekmen izgubio iz vidokruga.

Okrenuo se i hteo da dovikne Klarensu da pužuri, kad je ugledao trojicu nepoznatih ljudi, koji su se neočekivano pojavili iza drvene kućice u dvorištu.

Zagledao se u njih.

Na prvi pogled videlo se da su to lutalice. Odeća im je bila pohabana, lica neobrijana, izraz na licima grub. Mogao je da zaključiti, po njihovom izgledu i držanju, da su i te kako opasni tipovi.

O bokovima, u futrolama, imali su revolvare, a u rukama puške.

Iako je Palmer po prirodi bio hrabar, ovoga puta mu nije bilo svejedno. Uplašio se.

Upitao ih je:

— Šta hoćete?

Njih trojica se pomeriše i napraviše veći razmak između sebe.

Onaj u sredini podiže pušku i njenu cev uperi u Palmerove grudi.

— Sigurno nismo došli da prošetamo — odgovorio je.

— Da, vidim — odvratio je Palmer. Jedva se uzdržao da ne pogleda u štalu, iz koje je svakog trenutka trebalo da se pojavi Grej Klarens. — Ovde nema ničeg interesantnog za vas...

Onaj u sredini se nasmeja.

— Osim zlata — reče.

I preostala dvojica podigoše puške prema Palmeru, i počеше da mu se približavaju.

Palmer je procenio da ni najbrži revolveraš sada ne bi imao šanse protiv njih.

— Ko ste vi? — upita ih.

Pitao se i gde je četvrti ubica, jer mu je Klarens govorio o četvorici ljudi koji su bili najpre

kog njega, a onda u gradu, gde je izbila pucnjava.

Zaključio je da je taj četvrti negde iza njega, jer ga nije video.

Brzo je rekao:

— Ovde nema nikakvog zlata.

— Ako ste zato došli, onda odmah možete da idete!

U tom trenutku iz štale se čulo mukanje krave. Ljudi pogledaše u tom pravcu.

Palmer iskoristi taj trenutak i baci se u stranu. U padu, izvukao je revolver. Odlučio je da brani svoj život i da se ne predaje.

Odmah su pucali.

Sva trojica.

Međutim, niko od njih nije pogodio Palmera, jer se on okrenuo na zemlji i više nije bio na mestu na kom je do malopre bio.

I on je pucao.

Čim je ispalio prvi hitac, iz štale je grunulo — pucao je i Klarens.

Nijedan od trojice nije uspeo da nanišani iz puške i opali. Bili su pokošeni u iznenadnoj unakrsnoj vatri; nisu znali da im i iz štale preti opasnost i bili su se usredsredili samo na Palmera.

Klarens je izašao iz štale.

Stajao je, raširenih nogu, sa revolverom u ruci.

Munjevitom brzinom, Palmer se okrenu, spreman da se suoči sa još jednim revolverašem.

Ali, nije video nikog.

Pošao je prema štali.

Dobro je pogledao trojicu revolveraša, koji su ležali na zemlji. Svi su bili mrtvi.

Klarens pođe prema njemu. I on dobro pogleda trojicu poginulih.

— Sredili smo ih. I ovoga puta smo bili dobar tandem, kao nekada kod Fort Tilberga...

— Jesu li to isti oni tipovi koji su bili kod tebe i u gradu? — upitao je Palmer.

Klarens odmahnu glavom.

— Mislim da to nisu oni. Njih je bilo četvoro, i nisu bili tako jako otrcani. Izgledali su sasvim drugačije — odgovorio je Klarens.

— Jesi li ih video kada si ušao u štalu?

— Nisam. Upravo sam hteo sa tvojim vrancem da izađem na dvorište, kada sam čuo razgovor. Znao sam da nije Bekmen, jer on je već bio otišao.

Tek sada je Palmer osetio kakva mu je opasnost pretila. Da Klarens nije bio toliko oprezan, u ovom trenutku on bi bio već mrtav. Koliko god je Palmerov nekadašnji vojnik bio nesposoban za bilo šta drugo, moralo se priznati da mu borbenost i vojnička veština nisu nedostajali.

Palmer potapša Greja Klarensa po ramenu, i reče mu:

— Idemo sada kod Stenlija.

— Šta ćemo sa mrtvima?

— Sada ništa. Posle ćemo ih odneti u grad. Možda ćemo saznati ko su. Uzjaši, pa da idemo! Obojica su uzjahali i napustili ranč, uputivši se prema Žutoj reci.

Tri stotine grla goveda, koja su pripadala Palmeru, mirno su pasla u dolini.

Bilo je i dosta teladi, i skotnih krava. Palmer je bio ponosan na ono što je stekao otkako je počeo da uzgaja goveda.

Bio je zadovoljan što je stalno napredovao. Sva trojica su imali dobru zemlju, a Stenli Ebot je takođe uspeo da stvori nešto na svojoj zemlji. Jedino se Grej Klarens nije snašao i pored toga što su mu dva ratna druga bili pri ruci i stalno mu pomagali.

Sva trojica bili su se zakleli da će živeti mirno i neupadljivo, vredno radeći i koristeći samo ono što dobiju od zemlje i goveda. Bar u prvo vreme. A zlato,

koje su našli u reci, ostaviće za neka druga vremena.

Ali, sada je bilo gotovo s tim.

Stenli Ebot je prvi našao zlato.

Ali, pre nego što ga je dotakao, pozvao je dvojicu svojih ratnih drugova i njih trojica su zajedno izeksploatisali žilu, a zlato podelili na tri jednaka dela.

Suša je prošla, reka je opet bila nadošla i tako pokrila neravnine koje su ostale posle kopanja.

U tom kraju niko, pa ni najstariji ljudi, nisu se sećali kada je korito Žute reke bilo tako suvo kao te godine, što je značilo da će proći mnogo godina da mesto, na kom je nađeno zlato, ponovo bude vidljivo.

Do tada, svi tragovi kopanja će nestati.

Niko od njih trojice nije ni pomišljao na to da ponovo traže zlato ili da išta preduzme da se obogati. Bili su skromni i mnogo im je značilo to što su u zlatu, po njihovoj proceni, imali svaki po dvadesetak hiljada dolara.

Niko od njih nije verovao da će ikada u životu steći toliko novca.

Zato su se bili dogovorili da i dalje žive od onoga što sami zarade, kako niko ne bi primetio da imaju nešto.

Palmer je požurivao Klarensa, a ovaj ga je upitao:

— Zar misliš da je stvar tako hitna?

— Zaboravljaš da je Stenli jedini od nas trojice koji može da poklekne, jer ima nešto što mi nemamo, a što mu je dragocnije od bilo kakvog zlata.

— Misliš na njegovu decu i ženu?

— Da. . . Svojevremeno sam mu savetovao da se ne ženi tom temperamentnom Meksikanom. Sve one rađaju mnogo dece. . .

— Nemoj tako. Ko zna kako

bismo se mi ponašali da smo bili u njegovoj koži, da smo mi sreli takvu ženu.

— Na sreću, to nam se nije dogodilo. A, uostalom, mislim da je njemu dobro. Nije se pokajao.

— Možda će i za to imati prilike.

Palmer je hteo da kaže: »Zahvaljujući tebi«, ali je prećutao, jer je znao da bi to jako dirnulo njegovog prijatelja, koji je lakomisleno pokazao da ima zlata.

Stigli su do reke. Ubrzo su, jašući pored obale, stigli do mesta na kom su našli zlato.

Ali, nijedan od njih nije pogledao tamo. Gledali su napred, nastojeći da jašu što brže.

Uskoro su stigli do Ebotovog imanja.

Ali, ni tu nije bilo nikoga.

U kući nisu bili ni Ebot, ni njegova žena, ni deca.

Zastali su na pragu kuće.

— Pogledaj da nisu u štali — rekao je Palmer Klarensu, pošto su se uverili da je kuća prazna.

Klarens je krenuo prema štali, a Palmer je oba konja odveo do valova.

— Tamo nema dva Stenlijeva ridana, a nisu tamo ni njegova kola — rekao je Klarens vrativši se iz štale. — Njegov konj i sedlo su tu.

— Da nije otišao u grad? — pitao je Palmer.

— Možda. . . Međutim, pre dva dana je bio u gradu, da pazari. Ne znam zašto bi danas išao ponovo, i to sa svom decom i ženom.

— Idemo natrag, na moj ranč. Tamo su mrtvi revolveraši, treba da se pobrinemo za njih. Ovde nemamo više šta da tražimo. Videćemo posle šta ćemo.

Uzjahali su, okrenuli konje i pošli natrag, prema Palmerovom ranču.

*

Farmerska kola stajala su pred trgovinom. U njima, bilo je petoro lepe dece, koja su se smejala i skakutala.

Njihova majka, žena Stenlija Ebota, bila je u dućanu. Iako je rodila petoro dece, bila je vitka i lepa, uvek nasmejana. Sada je kupovala materijal za dečju odeću.

Stenli je platio račun i rekao ženi da požuri, jer deca su nemirna.

Uzimajući novac, trgovac je rekao:

— Mislio sam da ćete platiti zlatom, gospodine Ebot. A vi niste. . . bar još niste plaćali zlatom. . .

Ebot se nasmeja.

— Moje kokoške nose samo jaja, a ne zlatno grumenje — rekao je. — Ako se to ikada promeni, sigurno ću plaćati zlatom. . .

Kada su Ebot i njegova žena izlazili, vlasnik trgovine ih je ispratio.

Na vratima, duboko se naklonio i rekao:

— I drugi put mi ukažite čast i dodite kod mene da pazarite — rekao je laskavim tonom. — Hvala vam, gospodine i gospodo Ebot!

Kada su izašli iz radnje, Stenli Ebot i njegova žena najpre su deci dali slatkiše, a onda su seli na kola.

— Hvala ti — rekla je žena i poljubila Stenlija Ebota u obraz. — Baš smo lepo pazarili! Kako sam srećna s tobom, Stenli! Nikada ranije nisam pomišljala da ću živeti tako lepo i bezbrižno, a uz to da mojoj deci nikada ništa neće nedostajati.

Stenli ju je pogledao nežno.

Kola su krenula prema izlazu iz grada.

Uputila su se starim poštanskim putem, koji se nije mnogo koristio otkako je u ovom kraju izgrađena železnica.

Bili su na pola puta od ranča, kada su ugledali grupu od desetak jahača, koja im je išla u susret.

Ne slutivši ništa loše, Stenli Ebot je poterao konje malo u stranu, da bi napravio mesta jahačima.

Ali, kada su ovi stigli do njih, zaustavili su se, i opkolili kola.

Iz grupe se izdvojio jedan elegantni čovek sa polucilindrom na glavi.

Naklonio se pred gospodom Ebot.

Stenli i njegova žena nisu poznavali te ljude.

Iako ga niko ništa nije pitao, Ebot je rekao, računajući na to da ljudi nisu iz ovoga kraja:

— Do grada ima otprilike dve milje. Držite se ovoga puta, on vodi pravo u grad.

Elegantni čovek se predstavi:

— Zovem se Džasper Nidhem. Vi ste Ebot, zar ne?

— Da, ja sam — iznenađen, potvrdi Ebot. — Mogu li ikako da vam pomognem?

— Možete — odgovori Nidhem nasmešivši se.

— Kako?

— Tako što biste mi prodali svoj ranč. Dobro bih vam platio.

Ebot je čuo o pucnjavi u gradu, a znao je i zašto je ona usledila. Odmah je počeo da kombi-
nuje.

Gledao je u sve te ljude i odjednom je osećao da se plaši. Nekada, dok je bio u ratu, nije znao za strah. Ali, sada nije bio u pitanju samo njegov život.

— To imanje sam uspeo da kupim pre nešto više od tri godine — rekao je promuklim glasom. — Ne vidim zašto bih ga već prodavao.

— Vi gajite goveda?

— Da. Ta zemlja je veoma dobra za uzgajanje goveda — odgovorio je. — Zaista ne znam zašto bih prodavao tu zemlju. . .

— Ima i drugde dobre zemlje — rekao je Nidhem.

— Ali. . . nama se ovde sviđa, navikli smo. . .

Sam Ebot je osećao da nije onaj isti, kao nekada. Ranije, da mu je neko poredložio tako nešto, skočio bi na njega, izvadio bi kolt i borio bi se.

Sada nije mogao.

Bio je odgovoran za svoju ženu i za petoro dece.

Nidhem povuče konja u stranu.

— Dirk — viknu oštro.

Priđe mu jedan visoki, krupni jahač.

— Gore, u brdima, ima dobre zemlje. . . — počeo je dubokim glasom. — Dolina je tri put veća od vaše, Ebote.

Ebot odmahnu glavom.

Krupni čovek ispruži ruku, zgrabi Ebota za revere i svuče ga sa kola.

Žena vrisnu, deca se uznemirše.

Čim je Ebot pao na zemlju, izvukao je kolt.

U istom trenutku, njega okružise petorica jahača i uperiše u njega revolvere.

— A ona neka nastavi sa svojom kopiladi! — viknuo je čovek koji se predstavio kao Nidhem.

Jedan od jahača ošinu konje, i kola krenuše.

— Nemoj ga čekati! — rekao je jahač Ebotovoj ženi. — Gubi se!

Žena uhvati kajase i povuče ih, i kola se zaustaviše. Ona viknu prkosno:

— Neću da idem bez njega!

Krupni čovek kundakom puške udari oba konja, i oni se upaničiše i pojuriše. Deca su počela da vrište.

Jedan drugi jahač šutnu Ebota u slabine.

— Hoćeš li prodati gospodinu Nidhemu svoj ranč, ili hoćeš da ti polomimo sve kosti?!

Treći dodade:

— Ako budeš tvrdoglav, gledaćeš kako ti ženi i deci zavrćemo šije, jednu po jednu! Hoćeš li to?

Nemajući kud, Ebot reče:

— Hoću, prodaću. . .

Priđe mu Nidhem, ostavivši konja.

— Eto, vidite. Znao sam da ćemo se sporazumeti. Recite svoju cenu.

Ebot se podiže.

— Petnaest hiljada — reče.

— Nemojte me zasmekjavati, čoveče! — rekao je Nidhem. — Dobro znate da vaše imanje ne vredi više od tri hiljade dolara!

Krupni čovek se takođe smejao ironično. Potcenjivački je gledao u Ebota, koji nije bio visok, niti je izgledao jak. Međutim, on je munjevitio reagovao.

Niko to nije očekivao od njega.

Kada se podigao i stajao licem u lice sa Nidhemom, naglo je podigao ruku sa koltom i cev uperio u Nidhemove grudi.

Gurnuo ga je i oborio na zemlju. Opkoračio ga je i seo na njegove grudi, uperivši revolver u njegovu slepoočnicu, i to pre nego što je iko od ostalih jahača uspeo išta da preduzme.

Čulo se nekoliko »klik« — ljudi su bili spremni da pucaju. Najmanje šest revolvera bilo je upereno u Ebota.

Ali, niko se nije usudio da puca. Taj mali, naoko nejak čovek, uspeo je da iznenadi celu bandu.

— Gubite se! — uzviknuo je Stenli Ebot. — Odlazite, inače ću ga ubiti!

Svi su sada stajali ukočeno, u nedoumici šta da urade.

A onda su, jedan po jedan, počeli da se udaljavaju. Niko od njih nije računao na takav obrt.

— Svi idite! — opet je viknuo Ebot. — Idite prema gradu! Nje-

gov konj će ostati ovde! — pokazao je glavom na Džaspera Nidhema. — A i on će ostati dok se sasvim ne udaljite!

Četvorica, koji se još nisu bili udaljili, gledali su u Nidhema, kao da očekuju od njega da kaže šta da urade. A on, opet, nije pokazivao ni najmanju nameru da pruži otpor Ebotu ili da pokuša da ga se oslobodi.

Nidhem glavom dade znak svojim ljudima, i oni okrenuše konje i krenuše za ostalima.

Kada je utihnuo topot, Ebot podiže Nidhema, i sam ustade sa zemlje.

Veoma bled i preplašen, elegantni čovek je počeo da zamuckuje:

— Morate me shvatiti, ja. . . ja. . .

Ebot zamahnu i drškom revolvera snažno udari Nidhema u glavu.

On pade. Nije se onesvestio, ali pogled mu je bio prilično mutan.

Ošamućen, zurio je u Ebota, plašeći se njegovog sledećeg udarca.

— Slušaj, čoveče — počeo je Ebot odlučnim glasom. — Ja sam stari vojnik i rat je, iako je davno prošao, još svež u mom sećanju. Pazi se i sklanjaj mi se sa puta. Znaj da me nimalo ne plaše tvoji telohranitelji, oni su za mene obične kukavice. Ostavili su te na cedilu i nisu mogli da izađu nakraj sa mnom samim. Uverio si se da kod mene nemaš šta da tražiš. I, upozoravam te: moju decu i ženu ostavi na miru, inače ću te raskomadati! Svog konja ćeš dobiti natrag. Pustiću ga čim sustignem svoja kola. Čuo si me. . .

Onda je Ebot pojahao Nidhemovog konja i ostavio uplašenog i zbunjenog nasilnika.

*

*

Prolaznici su užasnuto gledali u tri leša koja su Finli Palmer i Grej Klarens doneli u grad, pred šerifsku kancelariju.

Kako su se zaustavili pored trotoara, ugledao ih je šerifov pomoćnik Sajmon Mur, kroz prozor, pa je požurio da izađe i vidi šta se to dogodilo.

Prišao je konjima preko čijih sedala su bili prebačeni leševi trojice bandita.

Za tren oka, oko njih se skupilo više desetina radoznalih prolaznika.

Pogledavši dobro lica poginulih ljudi, šerifov pomoćnik je rekao:

— Nikada ih dosad nisam video. Ko su oni?

— Ni mi ih ne poznajemo — odgovorio je Palmer.

— Kako su umrli? U borbi?

— Da. . .

Sajmon Mur nije više morao da pita. Sve mu je bilo jasno. Vratio se u kancelariju i tamo drugom šerifovom pomoćniku dao nalog da se pobrine za pokop trojice poginulih.

Potom su zajedno izašli na ulicu.

Kada je video banditske konje, drugi šerifov pomoćnik je rekao:

— Odlični konji. Momci su zaslužili da se pristojno sahrane. Zauzvrat, uz ove divne konje, dobićmo i njihove revolvare i puške. . . Idem da obavestim pogrebnika.

Onda je Mur pozvao Palmera i Klarensa u šerifsku kancelariju.

Palmer upita Mura:

— Da li je Stenli Ebot danas bio u gradu?

— Video sam ga, pre otprilike pola sata, kada je sa ženom i decom napuštao grad — odgovorio je Mur. — Da li vas brine gde je četvrti? Mislím da ne treba da

se plašite, jer će Ebot s njim već izaći na kraj.

Klarens je objasnio pomoćniku:

— Nisu to bili isti oni koji su napravili gužvu u trgovini. Ova trojica nisu bili među njima.

Mur se iznenadi.

— Nisu?! — upita.

Obojica njegovih sagovornika odgovoriše odrečno.

Mur sede za sto.

— Biće teško sve to rešiti, ljudi — uzdahnio je. — Neko bi trebalo da rukovodi istragom. Gradski savet smatra da sam ja premlad za to. Ali, neka oni vide šta će. Čuo sam da su pominjali vas, Palmere, Bekmen vas je potražio, zar ne? Bio je kod vas?

— Da, bio je, kratko vreme pre nego što su se na mom ranču pojavila ova trojica. . .

— Zar nije trebalo da vas dovede u grad? — i dalje je šerifov pomoćnik ispitivao Palmera.

— Po čijem nalogu? — nervoznim glasom je upitao Finli Palmer.

— Članovi gradskog saveta hteli su da porazgovaraju sa vama — odgovorio je Mur. — I ja sam se složio sa tim da vas pozovemo u grad.

— U tom slučaju, drugi put neka po mene dođe onaj kome trebam. Nemojte mi, molim vas, slati revolveraša i ubicu, koji sa revolverom u ruci. . .

Mur prekide Palmera:

— Nije valjda uperio revolver u vas? — upitao je smeškajući se.

— Jeste, ali ja sam to ozbiljno shvatio, koliko god da je to za njega bila igra. Dao sam mu lekciju, a tako će proći i ostali koji se namere na mene na onako neljudski način. Greje — okrenuo se Palmer prema svom prijatelju — idemo, moramo da se pobrinemo za Stenlija.

Obojica su bili kod vrata kada je Mur rekao:

— Sačekajte trenutak. . .

Njih dvojica se okrenuše.

— Palmere — počeo je Mur — kako ste se dogovorili sa Bekmenom? Ne shvatam o kakvoj lekciji govorite. . .

— Jednostavno sam ga spustio sa visine na kojoj je mislio da se nalazi u odnosu na mene — odgovorio je Palmer. — Poslao sam ga kući neobavljena posla.

Mur se veoma iznenadio.

— Tek tako ste ga poslali kući? Ako ste zaista uspjeli to da postignete, ovaj grad će vam ponuditi šerifsko mesto, a ja ću sa zadovoljstvom pristati da mi budete šef!

— Hvala na ponudi, za šerifa potražite nekog drugog — grubo je odvratio Palmer.

Otvorio je vrata.

— Sačekajte! — opet je viknuo Mur.

Palmer se okrenuo.

— Slušajte — rekao je ljutito — u ovom kraju vršljaju ljudi koji su već ubili nekoliko naših sugrađana. Možda su oni već na Ebotovom ranču, i čekaju ga. Žuri nam se, Mure.

— Da li ste zaista našli zlato? — iznenada je upitao šerifov pomoćnik. — Koliko? Da li je žila već iskorišćena?

Palmer je odlučio da se poigra sa Murom, pa je uverljivim glasom rekao:

— Klarens je to zlato našao još za vreme rata, pa ga je stalno i svuda nosio sa sobom, a sada je morao da ga načne, jer je ostao švorc. Ne znam samo odakud vam ideja da smo nas trojica zlato našli u reci?! Što se tiče zlata, ono ima veze samo sa Klarensom!

— Ne govorite istinu, Palmere — rekao je šerifov pomoćnik. — Istina je drugačija.

— Mure, zar nije dovoljno što je zbog te priče jutros poginulo četvoro naših sugrađana i što smo nas dvojica morali da ubijemo onu trojicu?!

Palmer nije sačekao odgovor. Izašao je zajedno sa Klarensom.

Odmah su izjahali iz grada i galopom se uputili prema Ebotovom ranču.

Kada su stigli tamo, sunce je već počelo da zalazi.

Laknulo im je kada su pred kućom ugledali svog ratnog druga.

— Kako su ti žena i deca? — odmah je upitao Palmer.

Po Ebotovom osmehu zaključio je da je sve u redu.

Rukovali su se, i odmah posle pozdrava Stenli Ebot je rekao Klarensu:

— Uvalio si nas u nevolje, Greje.

— Ali. . . nisam imao novca, a račun mi je bio već popriličan i morao sam da ga platim — pravdao se Klarens. — Da nisam platio, zaplenili bi mi ranč!

— Da li su četvorica nepoznatih bili i kod tebe? — upitao je Palmer Ebot.

Pre nego što je Ebot odgovorio, iz kuće je izašla njegova žena Bonita.

— Uđite u kuću, momci! — rekla je ljubazno. — Nemojte da stojite pred kućom!

— Odmah ćemo ući — odgovorio joj je Ebot, a onda se opet obratio svojim prijateljima: — Misliš na onu četvoricu koji su napravili gužvu u gradu?

Ispričao im je o susretu sa Nidhemom i njegovim revolverašima.

Dodao je:

— Bonita i deca još uvek se nisu smirili. . . Uđimo, Bonita će nam pripremiti nešto za jelo, a imam i dobrog vina. . .

Kada su jeli i kada su deca zaspala, njih trojica nastavili su da razgovaraju.

U jednom trenutku, Ebot je predložio:

— Zlato bi trebalo da odnese-mo u banku. . .

Palmer je zavrteo glavom.

— Ne sviđa mi se ta ideja — rekao je. — Još iste večeri, službenici banke ispričali bi to u svojim salunima, i ceo kraj bi brujao o tome. Ili bi ispričali novost svojim ženama, one bi rekle ostalim ženama, i opet bi ceo grad znao. . . Ti si, Stenli, koliko znam, svoje zlato sakrio na neko dobro mesto?

— Pa, dobro je.

— Ni moje nije loše — rekao je Klarens.

— Onda neka zlato ostane tamo gde je — predložio je Palmer. — Samo jednu stvar trebalo bi da promenimo. Što se tiče nas dvojice, koji smo sami, niko nam ništa ne može. Jedino si ti, Stenli, ugrožen, jer moraš da paziš na decu i ženu. Uostalom, onaj Nidhem ti je nagovestio nešto. Kada je u pitanju zlato, ili veća količina novca, ljudi su pohlepni i ne prezaju ni od čega.

— O tome sam već razgovarao sa ženom. Ako zagusti, ona i deca skloniće se u Arizonu. Tamo, blizu granice, Bonita ima rođake kod kojih bi mogla da ostane izvesno vreme, zajedno sa decom.

— Ali samo u slučaju da nam zaista preti opasnost — dobacila je Bonita.

Ebot je pogleda.

— Situacija jeste veoma ozbiljna, ženo rekao joj je ozbiljnim glasom.

— Ja mislim da su ti oni zapretili da će se držati mene i dece samo zato da bi te uplašili, ali ne verujem da bi to i uradili — mislila je Bonita Ebot.

— Oni nitkovi spremni su na sve — nastavio je Ebot. — Ja im verujem. . .

— Stenli — rekao je Palmer — trebalo bi zaista što pre da ih odvedeš u Arizonu. Nećeš dugo biti odvojen od porodice. To bi, gospodo — obratio se sada ženi — bilo samo privremeno, dok se ovde stvari ne srede.

— A ko će održavati naše imanje, ko će brinuti o govedima? — zabrinuto je upitala žena.

— Mi nismo više siromasi — odgovorio joj je Palmer, i dodao: — Naći ćemo ljude koji će to raditi, a mi ćemo ih pristojno platiti.

— Vi ćete. . . dok ja budem na putu. . . — počeo je Ebot, ali ga je Palmer prekinuo:

— Nas dvojica ćemo i bez tebe izaći na kraj sa protivnicima. Uostalom, čak i da hoćemo da čekamo, ne možemo. Čim se pojave oni koji su se namerili da dođu do zlata, nema šta da se čeka. Prema tome, ti samo idi svojim putem i stvar prepusti nama.

Čutljivi Klarens je odjednom rekao:

— Ljudi, ja sam zakuvaov ovu kašu i sam hoću da sredim stvari. Tako će biti najprevednije. Vas dvojica niste krivi što sam bio neoprezan i lakomislen, a još manje su kriva deca i tvoja žena, Stenli. Finli, ti slobodno idi sa njima u Arizonu, ja ću sam da sredim stvar.

Ebot se nasmejao.

— Nemoj da se praviš važan, Greje. Kako da te ostavimo samog, kad čovek stalno mora da bdi nad tobom? Nisi ti sposoban da se snađeš sam. Nego, ja ću moju porodicu poslati u Arizonu, i ostaću sa vama. Utroje već možemo da računamo da ćemo se izvući. . .

Žena je zabrinuto gledala u Ebota.

— Bonita, videćeš, prvih dana pošto stignete u Arizonu, stići će moje pismo u kom vas pozivam kući, jer je sve u redu. Videćeš da će biti tako.

Bonita priđe mužu i stavi ruke na njegova ramena, pa reče:

— Tako se plašim, Stenli... Zar ne bi bilo najbolje da svi zajedno odemo odavde? I Grej, i Finli...

— Ne, neće biti tako. Zar da se svi povučemo kao kukavice? Ti, Bonita, sa decom ideš sutra na put, a onda ćemo nas trojica videti šta ćemo dalje. Kao prvo, pretpostavljam da ćemo potražiti onu četvoricu što su nam ubili šerifa i ostale, a potom ćemo naći i Nidhema...

— Nećemo imati mnogo posla i nećemo morati dugo i daleko da ih tražimo — rekao je Klarens. — Mislím da su svi još tu, negde u blizini.

Jedno vreme svi su ćutali, a onda je Klarens rekao:

— Finlija hoće da postave za šerifa u Rikfildu...

Ebot se zagleda u njega.

— Pa to bi bilo dobro! Finli, prihvati. U tom slučaju, zakon će biti uz nas i sve će biti legalno.

— Nije nam potrebna šerifska značka da bismo tu stvar izveli načistac — rezonovao je Palmer ravnodušno.

Pošto se mrak već uveliko bio spustio, Palmer i Klarens su odlučili da krenu svojim kućama.

Na rastanku, Ebot im je rekao:

— Sutra, rano ujutro, izvešću ženu i decu na poštansku postaju, i poslaću ih u Arizonu. Kada ćemo se ponovo sresti?

— Sutra ujutro, kada ispratiš porodicu, ostani u gradu. Doći ćemo i mi — rekao je Palmer. — Recimo, da se nađemo u devet, u salunu »Srećna zvezda«.

Njih dvojica odjahaše u noć.

Jahali su zajedno izvesno vreme, a onda su se razdvojili, jer je Klarens skrenuo prema svom imanju, a Palmer nastavio istim putem, koji će ga odvesti na njegov ranč.

Noć je bila prilično jasna, tako da je Palmer stalno gledao uokolo, mada je znao da mu ne bi vredelo da gleda ako je neko već odlučio da se sakrije i sačeka ga u zasedi.

Oko milju pre nego što je stigao na svoje imanje, on se zaustavio.

Mislio je na to kako im je protekao taj dan.

Sva trojica imali su posla sa lovcima na njihovo zlato. Najpre ona pucnjava u gradu, pa poseta Klarensovom ranču, dolazak Bekmena i, ubrzo potom, i bandita na Palmerov ranč, Nidhemov pokušaj da isprovocira Ebota...

Iako je Palmer zajedno sa Klarensom eliminisao trojicu bandita, nije bio siguran u to da ga neki drugi banditi neće sačekati u kući ili u njenoj blizini.

Palmer je sjahao.

Dalje je išao pešice, pazeći da ne izazove ni najmanji šum. Revolver je, za svaki slučaj, držao u ruci.

*

Tako je išao sve do blizu svoje kuće.

Zastao je malo dalje od nje i gledao. Sve je bilo mirno. Pošao je prema kući, a onda se zaustavio pored ograde.

U potpunom mraku, tamo gde se na horizontu ocrtavala silueta nevelike kuće, ugledao je dve crvene tačke.

Cigarete, sinulo mu je.

Prišunjao se još bliže i mogao je da čuje dva glasa — dvojica ljudi tiho su razgovarali.

Obišao je kuću i ušao u štalu, sa druge strane, gde ga ta dvojica nisu mogli videti.

Naprežući oči i osluškujući, čuo je glasove i iz unutrašnjosti kuće.

Ubrzo potom, vrata su se otvorila i na njima se pojavio jedan čovek.

— Još nema onog kopilana — rekao je grubim glasom.

— Nema ga — odgovori jedan od dvojice koji su bili ispred kuće. — Ja mislim da on noćas neće doći kući.

— Zašto misliš tako? On mora da dođe kući! — viknuo je čovek na vratima.

— Jeste li sve pretražili?

— Sve. Nigde nema zlata.

— Možda ono i ne postoji. Možda ga taj čovek uopšte i nema.

— Pit je zlato video sopstvenim očima, tamo u dućanu, i ja ga, otkako smo ovde, naprosto osećam... I, dobro pazite...

Vrata se zalupiše.

— On može da oseti zlato! Ja ništa ne osećam! — rekao je jedan od dvojice koji su bili pred kućom.

Drugi mu je nešto odgovorio, ali Palmer nije mogao da čuje šta.

Vreme je prolazilo.

Ona dvojica su celu noć proveli pred kućom, ostali nisu izlazili iz nje.

Kada je počelo da sviće, Palmer ih je video kako spavaju, sedeći, leđima naslonjeni na zid.

Polako se šunjajući, držeći se zida svoje kuće, Palmer stiže do njih.

Drškom revolvera, najpre snažno udari u glavu jednog, a onda i drugog. Nisu pustili ni glas, obojica kao da su i dalje spavali.

Onda su se čuli glasovi iz kuće, i Palmer se brzo skloni iza jedne šupe.

Vrata se otvoriše i na njima se pojavi visoki čovek. Odmeri dvojicu koji su »spavali« pred kućom, pa jednog od njih šutnu i viknu:

— Šta je, vas dvojica?! Lenštinne spavaju i hoće da ih Palmer, kada stigne, upuca! Dižite se!

Bio je leđima okrenut Palmeru.

Ovaj se u nekoliko nečujnih skokova nađe iza njega i odmah mu nasloni cev puške na leđa.

Tiho reče:

— Da nisi mrdnuo, ni pisnuo!

Čovek se polako uspravi i podiže ruke.

Palmer ga povuče dalje od vrata, naredi mu da se okrene prema njemu i reče mu:

— Ušli ste u moju kuću nepozvani. Ko ste vi?

Čovek je zurio u pušku, čija je cev sada bila uperena u njegove grudi. Palmer ga je dobro pogledao i bio je siguran da ga nikada dotad nije video.

— Čekali smo vas i... gospodin Nidhem je samo hteo da razgovara sa vama...

— Da li je on u kući?

— Nije. Treba da vas odvedemo kod njega. Domogao se ranča M u krugu i sada namerava da...

Palmer ga prekide:

— Gubite se odjade! Idite i da vas nikada više nisam video ovde! A Nidhemu poručite da nas ostavi na miru, svu trojicu! U protivnom, ja ću zaista otići kod njega, ali ne u posetu nego da se obračunam sa njim! Koliko vas je ovde?

Čovek je oklevao, kao da razmišlja o tome šta da odgovori i da li da kaže istinu.

Palmer nije insistirao na odgovoru. Puškom ga je gurnuo napred, prema vratima, i ugucao ga u kuću.

Kada su ušli, nastala je gužva. Dvojica ljudi skočiše, jedan sa

kreveta, drugi sa stolice, i odmah se latiše svojih revolvera.

— Napolje! — viknuo je Palmer. — Gubite se iz moje kuće i sa mog imanja!

Dvojica bunovnih ljudi, koji su se tek bili probudili, videći da je onaj treći na Palmerovom nišanu, vratiše revolvere u futrole i uzeše svoje jakne.

— Pokupite i onu dvojicu ispred kuće! — naredio je Palmer oštro.

Tek kada su prva dvojica izašli, Palmer pusti trećeg. Dozvolio mu je da uzme jaknu i opasač.

Kada je i taj čovek izašao, Palmer namače rezu na vrata i ode do prozora.

Video je kako dvojica vuku onesvešćene. Svi zajedno stigli su do konja, koji su bili sakriveni u žbunju ispred ograde, a potom su odjahali.

Palmer je odlučio da ipak porazgovara sa Nidhemom. Obrijao se, doručkovao, presvukao i odjahao u grad.

U salunu »Srećna zvezda« pronašao je Ebotu.

Nije odmah otišao za sto za kojim je njegov drug sedeo, nego je stajao kraj šanka i pozdravio ljupku Margaret Bakster, koja se, ugledavši ga, nasmešila, radosna što vidi svog momka.

Izmenjao je nekoliko rečenica sa njom, a onda se pridružio Ebotu.

Čim je seo, upitao je:

— Grej još nije došao?

— Nema ga još. . .

— A već je devet — zabrinuto je rekao Palmer. — Tvoji su otišli?

— Da, ispratio sam ih. . . Je li kod tebe sve u redu? — upitao je Ebot.

— Pa, ako ne računam to da sam celu noć proveo u štali. . . — odgovorio je Palmer i ispričao šta se dogodilo. — I, zamisli, lju-

di kažu da je sada Nidhem gazda od ranča M u krugu.

— Otkada? — iznenađeno je upitao Ebot.

Palmer slegnu ramenima.

— To mi nisu rekli. Znaš. . . mislim da uzalud čekamo Greja. . .

— U tom slučaju znamo kuda treba da idemo — odvratio je Ebot zamišljeno. — Došao Grej ili ne, mi idemo.

Palmer je mahnuo Margareti Bakster i zatražio da mu donese pivo.

Kada je devojka stavljala kriglu na sto, sve vreme je gledala Palmera. A on je nju gledao sve dok se ponovo nije okrenula i otišla iza šanka.

Ebot se nasmejavao.

— Mislim da je krajnje vreme da se venčate — rekao je. — Hoće li to biti skoro?

Palmer nije odgovorio. Uzeo je kriglu i primeo je ustima.

Njih dvojica su u salunu sedeli još čitav sat, nadajući se da će njihov drug ipak doći, ali se Grej Klarens za to vreme nije pojavio.

*

Lens Majkliri, advokat Džespera Nidhema, stajao je pored svog šefa; zajedno su gledali u mapu.

Majkliri nije ličio na ono što je bio — a bio je advokat. Pre bi se, po njegovom izgledu, moglo reći da je kauboj, ili, u najboljem slučaju, predradnik na ranču.

Bio je, zapravo, desna ruka elegantnog Nidhema, koji ga je o svemu pitao, prepuštao mu poslove i slušao ga pažljivo, rađeci sve onako kako mu je Majkliri rekao.

Niko, međutim, nije znao da Lens Majkliri nije samo Nidhemov advokat nego i revolveraš, koji je i te kako znao da se služi oružjem.

U istoj sekundi mogao je da potegne, nanišani, opali i — pogodi!

Sada su obojica bili nagnuti nad stolom, gledajući u mapu na kojoj je bio ucrtan tok Žute reke, sa okolinom.

U jednom trenutku, Nidhem je zamišljeno rekao svom advokatu:

— Mislim da je reka puna zlata, samo ga treba otkriti. Ja se prilično razumem u to i zato znam da je ovde zlato taloženo tokom perioda posle drugog ledenog doba. Mislim da nećemo imati mnogo teškoća da dođemo do tog zlata.

— Jedino što bismo morali da promenimo tok reke — rekao je Majkliri.

— Da, to mi je jasno — samouvereno je odvratio Džasper Nidhem. — Uopšte uzev, mislim da to i nije neki veliki posao. Promenićemo tok Žute reke, i isušićemo deo korita koji prolazi kroz imanja. Tada ćemo golim rukama moći da uzimamo zlato, u to sam uveren.

Advokat je pomno posmatrao mapu.

— Da. . . Deo korita koji bi trebalo da isušimo vodi tačno kroz imanja one trojice pasjih sinova. Treba samo da skrenemo rečni tok tako da se izbegne krivina. To što ostane posle uspostavljanja novog toka, biće upravo mesto na kom ćemo tragati za zlatom.

Obojica su ćutali izvesno vreme, a onda je advokat nastavio:

— Brine me jedna stvar, gospodine Nidhem. . . Novi tok reke potopiće priličan deo pašnjaka koji pripadaju onoj trojici. Ljudi će imati teškoća i sigurno neće sedeti skrštenih ruku i gledati kako im imanja — propadaju.

Nidhem podiže glavu i pogleda u Majklirija, pa reče odlučno:

— Moraće da budu zadovoljni, jer nije to jedina zemlja koju poseduju! S druge strane budućeg rečnog toka imaće i suve pašnjake, koje će moći da koriste kao i do sada. Međutim, ipak će biti bolje da ja budem vlasnik tih parcela. U tom slučaju niko neće imati teškoća i mi ćemo nesmetano moći da eksploatišemo zlato!

— Mislite, još uvek, da ćete uspeti legalno da kupite ta imanja?

— Moram da pokušam! Urađiću sve da bi zemlja sve trojice ušla u moj posed! Ja moram da. . .

Odjednom, Nidhem je začu-
tao.

Čuo je topot.

Otišao je do prozora i pogledao napolje.

Pridružio mu se i Majkliri.

Uskoro su obojica ugledali pe-
toricu jahača kako ulaze u dvorište ranča.

— Dirk. . . ali, nema Finlija Palmera. . . — promumlao je Nidhem.

Sočno je opsovao, a onda su obojica izašli iz kuće, na dvorište. Zastali su na verandi, očekujući da im se jahači približe.

Oni dojahaše do verande, i tu se zaustaviše.

Samo je krupni Dirk sjahao.

Popeo se uz stepenice. Skinuo je šešir sa glave, i sada ga je držao u ruci.

Videvši tmuran izraz na njegovom licu, Nidhem grubim glasom upita:

— Šta je, dodavola?! Kako to da ste se vratili bez onog kurvinog sina?! Niste ga našli kod kuće?!

Krupni Dirk je bio zbunjen. Premetao je šešir iz ruke u ruku, šmrkao i odlagao trenutak kada će da progovori.

Najzad je rekao:

— Gospodine Nidhem, celu noć smo bili tamo. . .

Ispričao je šta se dogodilo i kako ih je Finli Palmer iznenadio.

Nidhem je kuvao od besa.

— Kako ste mogli da dozvolite tako nešto?! — grmeo je, van sebe od gneva.

Okrenuo se i ušao u kuću.

Dirk sada reče advokatu:

— Šta smo mogli? Prešao nas je. . . A ni njegovi drugari nisu bolji. Sva trojica su opasni. Plašim se da ni Lou neće imati više sreće od nas. A i sam gospodin Nidhem juče se uverio da sa tim bednicima nema šale. Nas deseterica sa njim samim nismo mogli da izađemo na kraj.

Advokat uzdahnu.

— U pravu si, Dirk. . . Međutim, ne možeš reći da vas gospodin Nidhem nije upozorio. Rekao vam je da dobro pazite, jer su ljudi prepredeni i opasni. Da ste ga poslušali, ne bi vam se ovo dogodilo.

— Mi smo. . .

— Nemoj da se pravdaš. Da ste mislili na ono što vam je gazda rekao, ne biste potcenili tog čoveka. Naprosto mi ne ide u glavu da petorica dobro plaćenih ljudi dozvoljavaju da ih nadmudri jedan čovek!

— Lako je tebi da pričaš, Lense. Da si bio tamo, prošao bi kao mi. U redu, mogli smo da ga dovedemo, ali mrtvog. To svakako ne bi koristilo nikome, a najmanje našem gazdi — još uvek se pravdao nespretni Dirk.

— To kaži njemu, nemoj meni — odvratio je advokat. — Skloni konje sa dvorišta!

I Lens Majkliri uđe u kuću.

Nidhem je stajao pored stola i, smrknut, posmatrao mapu koja je bila raširena pred njim.

Veoma ljutito je rekao:

— Nemamo vremena! Gori nam pod noktima, Lense! Ako brzo ne ostvarimo ono što smo

naumili, ostaćemo bez zlata. Neko će pre nas uraditi ono što mi hoćemo da uradimo. Dolaze ljudi ovamo, i pojedinačno i grupno, zahvatila je prava zlatna groznica. Sa svima njima imaćemo posla, moraćemo da ih potučemo, sve do jednoga, kako bismo ostvarili svoj plan. A i ja sam već pri kraju. Novca više nemam, ranč mi je zadužen. Bilo bi mi bolje da mogu da uzmem još ljudi, ali nemam čime da ih platim.

— Znam da je tako, gospodine Nidhem. . .

— Samo da dodemo do rečnog korita! Onda nam više niko ništa ne može! Kada počnemo da eksploatišemo zlato, mi ćemo biti gospodari situacije!

Nidhem pogleda na časovnik.

Zabrinuto upita:

— Gde li je Lou? Nadam se da će bar on imati sreće. Kada bismo samo uspeli da slomimo onoga što stanuje na samoj reci, ostala dvojica bi morali da popuste.

— Tako nešto sam i ja predlagao, gospodine Nidhem. Onu dvojicu da ostavimo za početak po strani, a da se bacimo na trećeg. Taj bi nam, sa svojom velikom porodicom, bio lak plen.

— Mislio si na njegovu decu i ženu? Ali. . . to mi se nimalo ne sviđa!

— Ni meni, ali moramo da uradimo ono što će nam sigurno doneti uspeh. Da smo noćas svoje ljude poslali na njegov ranč, sada bismo već imali jasnu situaciju.

Nidhem pride prozoru i pogleda napolje. Bio je nestrpljiv i nervozan što se Lou još ne pojavljuje.

Posle izvesnog vremena reče:

— Lou je trebalo da se vrati pre Dirka.

Tek što je to izgovorio, ugledao je jednog jahača, kako se približava ranču.

— Lense. . . dodi!

Advokat mu pride.

Jahač je, presamičen u sedlu, išao prema kući. Videlo se da se jedva drži u sedlu.

— Ko je to? Lou? — upita Nidhem.

— Mislim da je to Bern, gospodine. Izgleda da je. . . ranjen. . .

Nidhem brzo izađe.

Lens Majkliri izjuri iz kuće, prateći svog poslodavca.

Iz kaubojske kuće, izašlo je nekoliko ljudi. I oni su videli jahača.

Svi su požurili prema kapiji. Dočekali su Berna, koji je gotovo ispao iz sedla kada se našao pred njima.

Dvojica ga unesoše u kaubojsku kuću. Ubrzo, i Nidhem i Majkliri se nadoše tamo.

— Šta se dogodilo, bestraga?! — nervozno je upitao Džasper Nidhem.

Bern, teško dišući, odgovori:

— Onaj kopilan nas je nadmudrio. . . Pre nas je stigao do kuće, a onda nam je pobegao, preko reke. Mel, Geri i Roj pošli su za njim. . .

— A Lou?

— Mrtav je.

Nidhem se naprosto ukočio.

Stajao je jedno vreme nepomično, a pokrenuo se tek kada je Majkliri krenuo napolje i uputio se prema glavnoj zgradi. Nidhem je pošao za njim.

Kada je stigao do verande, čuo je teške korake iza sebe. Okrenuo se.

Ugledao je krupnog Dirka.

Ovaj mu reče:

— Ako sam dobro čuo, Lou je mrtav. U tom slučaju, gore je prošao nego mi.

— Mel, Geri i Roj pošli su njegovim tragom, preko reke. Nadam se da će uspeti da uhvate tog

nitkova! — ljutito je rekao Nidhem.

— Nadajmo se. . .

— Gotovo sam siguran da su u međuvremenu uhvatili onog Klarena. Slušaj, uzmi nekoliko ljudi i idite na drugu stranu, razgledajte se malo oko reke i u brdima. Ali, ne zaboravite: tog nitkova hoću da mi dovedete živog!

Dirk klimnu glavom i okrenu se. Požuri prema kaubojskoj kući i viknu nekoliko imena.

Nije prošlo ni nekoliko minuta, a Dirk je, sa još petoricom ljudi, napustio ranč.

Iz kuće izađe Majkliri, bez reči prođe pored Nidhema i ode u kaubojsku kućicu.

Kada se ubrzo vratio do glavne zgrade. Nidhem ga je upitao:

— Kako je Bern?

— Nije dobro. Možda bi trebalo da pošaljemo nekog po lekara — odgovorio je Majkliri.

— Sredi to, Lense!

Advokat se udalji, a Nidhem uđe u kuću. Za njim uđe jedan od njegovih ljudi.

— Bern je dobio tri metka — rekao je. — Ne verujem da će preživeti.

Nidhem stisnu zube.

— Onaj kurvin sin će mi platiti i za to! — procedio je kroz zube.

— Čim ga uhvatimo! A uhvatićemo ga sigurno, pitanje je trenutka!

Uto čovek reče:

— Klarens je pobegao u brda.

— Znam. Za petama su mu Roj, Mel i Geri, a poslao sam još šestoricu! To đubre će da vidi svoga boga!

*

Bežeći ispred trojice bandita, Klarens je nastojao da bira kameniti i teško prohodan teren. Njemu nije bilo teško da se pro-

bija, jer je bio bez konja, kog su mu progonitelji ubili. Međutim, to ih nije sprečilo da ga i dalje prate.

I oni su ostavili konje, i krenuli su za njim, uz strmi kameniti teren.

Međutim, Klarens se nije mnogo uzbuđivao, niti ga je plašilo to što su mu za petama trojica dobro naoružanih bandita, spremnih na sve.

Oni su i dalje pucali, ali nasumice, jer ga nisu videli. On se nalazio u njihovoj blizini, ali je verovao da oni to ne znaju, jer ga ne vide.

Iznenada, pucnjava je prestala. Sada je vladala potpuna tišina. Klarens je bio siguran da oni nešto smeraju, ili se možda dogovaraju šta da urade.

Stojeći iza jedne stene, ispružio je vrat i izvirio iza nje. Za svaki slučaj, držao je pušku u rukama i bio spreman da svakog trenutka zapuca.

Onda je čuo kako neko viče:

— Klarens, znamo da si tu! Predaj se, jer nemaš nikakve šanse protiv nas!

Klarens je čuo kako neko u njegovoj blizini kaže:

— Prokleti pasji sin! Mele, on se krije tu nede. . . samo neće da se pokaže!

— Zar nije gore, kod tebe?

— Nije! — odgovorio je čovek. Tek tada Klarens vide kako se nečija prilika promalja iznad stene. Bio je leđima okrenut Klarensu, i veoma blizu.

— Ostani u istom položaju i ne mrdaj! — zapovedio mu je iznenada Grej Klarens, tiho.

Čovek se ukočio.

— Baci dole šešir! — bilo je sledeće Grejevo naređenje.

Čovek ispred njega polako okrenu glavu.

Držeći ga na nišanu, Klarens reče:

— Učini kako ti kažem, u protivnom odmah pucam u tebe!

Nepoznati skide šešir i baci ga sa visine.

Iz dubine, začu se glas:

— Šta to radiš, Roj? Šta će mi tvoj šešir?!

— Sada baci i pušku! — naredi Klarens.

I puška je bila bačena.

— Sa dva prsta izvadi revolver iz futrole i baci i njega!

Čovek ga poslušao.

— Sada im reci da se spuste sasvim dole. Ako ih za dva minuta ne vidim sasvim dole, gotov si!

Plavokosi bandit viknu:

— Mel, on me drži na nišanu!

— Shvatio sam. . . — promuklim glasom je odgovorio Mel.

— Treba da sidete. Ako to za dva minuta ne uradite, on će me ubiti!

Mel pozva:

— Geri, hajde dole!

Predali su se. Klarens ih je čuo kako se spuštaju. I dalje držeći plavokosog na nišanu, on koraknu napred i pogleda niz brdo. Sačekao je da stignu u podnožje, a onda je rekao:

— Možeš da ideš.

Čovek počeo da se spušta, ne okrećući se, srećan što mu se ništa nije dogodilo.

Klarens je poznavao taj teren; kada je trojicu ljudi video dole, nastavio je da se penje sve do jednog malog platoa. Odatle je imao bolji pregled.

Ugledao je šestoricu jahača, kako se, od reke, približavaju podnožju brda. Onda je video i onu trojicu. Jahali su jedni drugima u susret.

Kada su se sreli, zastali su i nešto razgovarali. Jedan od njih je stalno pokazivao u brda.

Šestorica nastaviše u istom pravcu, a ona trojica okrenuše konje i priključiše im se.

Klarens opsova. Tek što se oslobodio trojice, odjednom je morao da se suoči sa devetoricom protivnika.

Legao je u travu i čekao.

Prošao je čitav sat dok su se jahači približili podnožju brda. Ostavili su konje i počeli da se penju uz liticu.

Pustio ih je da se popnu do polovine brda, a onda je otvorio vatru na njih. Iako je žestoko pucao, ispaljujući metak za metkom, uspeo je da pogodi samo jednog od njih. Taj je pao i kotrljao se do dole, sve do mesta na kom su bili konji.

Ostali su se sklonili.

Klarens je čekao.

Proteklo je dobrih deset minuta dok se jedan od njih nije usuudio da podigne glavu.

Klarens je pucao, i skinuo mu je, metkom, šešir sa glave. Sada su Nidhemovi ljudi otkrili njegov položaj i počeli su da pucaju.

Međutim, brzo su se predomislili.

Ostala su četvorica da pucaju u njega kako bi ga zadržali na istom mestu, a ostali su nastavili da se penju.

Ali, Klarens nije čekao više.

Pognut, pretrčao je preko platoa, dokopao se stena i ponovo se sklonio u jedan procep.

Pošto nisu mogli da ga vide, Klarens je napustio stenu i počeo je da se spušta, dok su oni u međuvremenu stigli na plato i počeli da ga traže.

Spustio se do njihovih konja. Tada je video da je čovek, kog je pogodio, mrtav. Međutim, nije umro od metka, jer je bio pogođen u nogu. Smrt je nastupila od pada niz stenovito brdo.

Klarens je razvezao uže kojim su konji bili vezani jedan za drugi, pojahao jednog, i krenuo sa svih devet konja prema reci.

Tada su ga otkrili Nidhemovi ljudi, ali je za njih bilo prekasno.

Pucali su, ali je odstojanje bilo preveliko i nijedan metak nije mogao da dopre do Klarena.

Ubrzo se Klarens izgubio iza brda. Jahao je do reke, i stigao do gaza. Kada je prešao na drugu obalu, na svoj ranč, Palmer i Ebot su izašli iz senke.

Videli su ga već izdaleka.

Klarens im je ispričao šta se dogodilo. Oni su se tome nasmejali, ali su se odmah uozbiljili.

Ebot je rekao:

— Ja sam za to da odvedemo konje kod Nidhema. Šta mislite vas dvojica?

— I ja sam za — javio se Klarens. — Međutim, jednog konja ću ipak zadržati, jer su njegovi ljudi ubili mog. Kapetane — obratio se on Palmeru — šta ti misliš?

— Svakako bi trebalo da razgovaramo sa njim — odgovorio je »kapetan«. — Samo, moramo paziti da se ne ponašamo kao da smo jači. Moramo biti oprezni. Uprkos tome što su ona devetorica u brdima, Nidhem sigurno ima ljude i pored sebe.

Još malo su porazgovarali, a onda su Palmer i Ebot napustili Klarensovo imanje.

— Šta misliš, koliko će tim ljudima biti potrebno vremena da pešice stignu na ranč, kod Nidhema? — upitao je Ebot.

— Pa, pre ponoći neće stići — odgovorio je Palmer.

*

Nidhem je bio veoma ljut kada je pročitao novine. Bacio ih je na pod, gundajući.

— Vidiš šta piše?! — upitao je Lensa Majklirija. — Piše da je zlato pronađeno na Žutoj reci, u blizini ranča M u krugu, kod Rokfilda! Oni nitkovi nam zaista smetaju i. . . i. . .

Začuo se topot, i Nidhem je odmah skočio do prozora i pogledao napolje.

— Kristofer — rekao je kratko.

Ubrzo potom, Kristofer je ušao u kuću, u radnu sobu Džaspera Nidhema. Bio je to jedan od njegovih kauboja, koji su boravili na zapadnom pašnjaku ranča.

Ugledavši Kristoferovo zabrinuto lice, Nidhem ga je upitao:

— Šta je bilo, Krise?

— Došao sam da kažem da nas premalo ima na zapadnim pašnjacima — odgovorio je čovek gužvajući šešir u rukama.

— Otkud sad to? Nije valjda da se stoka razmnožila preko noći?!

— Nisam mislio na stoku. . . nego na lualice koje masovno prolaze kroz vašu zemlju. To su ljudi koji dolaze u ovaj kraj u potrazi za zlatom. Jutros sam u štali, na pašnjaku, zatekao najmanje deseticu odrpanaca, koji su tamo proveli noć. Jedva smo ih oterali. Samo dvojica od njih imali su oružje, zato nam je i uspelo da ih oteramo. . .

Nidhem je opet psovao.

— Šta da radimo?! Ne mogu svoje imanje ograditi bodljikavom žicom?!

— Nešto bi trebalo preduzeti, gazda. . . Kada sam dolazio ovamo, naišao sam na kola koja su prolazila vašom zemljom. Čovek me je upitao kako da stigne do Žute reke. Uputio sam ga u suprotnom pravcu, ali će on to brzo otkriti i naći će put do reke. . . Ja sam hteo da. . .

Kristofer ućuta, jer je u tom trenutku u kuću uleteo jedan od Nidhemovih revolveraša.

Unezveren, viknuo je:

— Gospodine, dolazi jedan jahač i vodi sa sobom konje od Dirka i ostalih!

Nidhem priđe prozoru i pogleda napolje. Pobledeo je i stisnuo zube.

I Majkliri je prišao prozoru.

— Klarens! — procedi Nidhem kroz zube i izađe iz kuće. Njegova desna ruka Lens Majkliri mu se pridruži.

Nidhem zastade na stepeništu.

Preko dvorišta, Klarens je jahao prema njemu, vodeći sa sobom osam konja.

— Ovo je neverovatno! Neshvatljivo! — komentarisao je Majkliri, gledajući u pridošlicu.

Klarens pozdravi domaćina i sjaha.

Držeći u ruci pušku, on reče:

— Jednog konja ću zadržati, kao naknadu za mog, jer su ga vaši ljudi ubili.

— Kako ste došli do ovih konja? — upitao je Nidhem i ne pokušavajući da sakrije koliko je ljut. — Niste ih valjda uzeli tek tako! Nemojte mi samo reći da su konji mirno stajali i čekali samo da ih vi odvedete!

— Upravo je tako!

— Slušajte, nemojte da se. . .

Nidhem je prekinuo rečenicu, jer je ugledao dvojicu jahača, kako ulaze u dvorište.

Prišli su Klarensu, jedan sa leve, drugi sa desne strane. Obojica su imali puške u rukama. Bili su to Palmer i Ebot.

— Kapetan Palmer bi želeo da razgovara sa vama — rekao je Klarens Nidhemu. — Ali, samo sa vama — naglasio je, gledajući u Majklirija.

Nidhem rukom daje znak svom advokatu, i ovaj, zajedno sa Kristoferom i revolverašem uđe u kuću.

Nidhem siđe niz stepenice i pođe prema Palmeru.

Stigavši do njega, upitao je:

— Šta hoćete?

— Poručio sam vam, preko vaših ljudi, da ću doći kod vas ako

ne prestanu da mi dosađuju. I, evo, došao sam.

Nidhem se zagledao u njega.

— Vidim — rekao je bešno.

Palmer nastavi:

— Zapamtite: nas trojica ne prodajemo svoju zemlju i ni u kom slučaju ne nameravamo da je napustimo. Međutim, od ovoga trenutka nećemo se boriti protiv vaših ljudi, nego protiv vas, Nidheme. I, budite sigurni da ćemo vas uvek pronaći. Jeste li me razumeli?!

Nidhem se savladao, i sada je govorio staloženije. Upitao je Palmera:

— Zar ne bismo ipak mogli da se dogovorimo, kao susedi? Ja bih želeo da eksploatišem reku. Mogli bismo da se udružimo, da osnujemo društvo za...

— U Žutoj reci nema zlata! — upao mu je Palmer u reč. — Klarens je zlato doneo iz rata i stalno ga je držao kod sebe. Nedavno mu je ponestalo novca, pa ga je dao za podmirenje računa.

Nidhem se nasmeja ironično.

— Meni to pričate?! Zar ne čitate novine? Na stotine ljudi dolazi ovamo. Zar ćete sa svakim od njih razgovarati tako kao sa mnom?!

— Žuta reka dugačka je oko dve stotine milja. Možda u njoj i ima zlata, ali ne u ovom kraju.

— Pa sa vama čovek ne može da razgovara! — opet se ražestio Nidhem.

— U pravu ste. Vi i ja nemamo o čemu da razgovaramo — potvrdio je Palmer.

Ali, Nidhem je bio uporan.

— Dobro ću vam platiti zemlju, Palmere. — Ako na vašoj zemlji zaista nema zlata, onda ćete biti zadovoljni cenom i prihvatćete je.

— Mi smo sa našom zemljom zadovoljni i ne nameravamo da je napustimo, ni prodamo. Bez

obzira koju nam cenu nudite. Rekao sam vam ono što sam imao da vam kažem, Nidheme. Dobro se čuvajte, upozoravam vas!

— Pretite mi?

— Ne. Samo vas upozoravam. Osim toga, nešto sam vam obećao, i držaću se toga.

Palmer pozva Klarensa i Ebotu, i njih trojica izjahaše iz dvorišta ranča M u krugu.

Sada je iz kuće izašao Majkliri.

Ugledavši ga, Nidhem reče:

— Odsad ćemo se držati Ebotove dece i žene. Od početka je trebalo da igramo na tu kartu, a ne da budemo sentimentalni prema tim nitkovima. Kaži Kristoferu neka pokupi sve one lutalice koje sretne na našoj zemlji, i neka ih zaposli. Desetoricu, dvadesetoricu, ili dvostruko više. Svi mi trebaju!

— Palmer će sada sigurno odjahati u grad i potražiti šerifa — rekao je Majkliri.

— Zar ima šerifa?

— Nema, ali ima jednog šerifovog pomoćnika. Koliko znam, mesto šerifa je otvoreno, ali ga niko neće. Imam ideju...

Nidhemu zasjaše oči.

— Da. Od sutra, Rikfild će imati šerifa! — rekao je. — Biće to neko od naših ljudi, verovatno Maks Vorhol. Udesi da sutra niko od ljudi ne radi na ranču, biće mi potrebni za nešto drugo!

— Gospodine Nidhem — rekao je advokat — da sam na vašem mestu, ne bih se pouzdao u kauboje. Oni...

— Onaj ko ne bude radio onako kako ja kažem, dobiće otkaz, pa neka vidi šta će u ova teška vremena! — ljutito je rekao Džasper Nidhem. — Samo još nedelju ili dve, i moći ćemo da platimo najbolje ljude. Sutra ujutro idem u grad, i već nakon pola sata grad će biti moj. Ljudi

će biti srećni što ću se baš ja brinuti o redu i miru u ovom kraju. I zaista ćemo raditi u interesu građanstva, videćeš. Svima će se svidati što litalice i razne izgladnele i na sve spremne ljude držimo podalje od grada. Očistićemo ceo teren! Raspoređićemo ljude oko reke i oni će pucati u svakoga ko joj se približi! I žene će biti zadovoljne što će slobodno moći da se kreću, jer će biti zaštićene. Pošto je situacija vanredna, postavimo najmanje desetoricu šerifovih pomoćnika. Posle toga, neće nam biti teško da se oslobodimo one trojice nitkova. Sredićemo ih. Mislim da niko u gradu neće zažaliti za njima. U ovo doba zlatne groznice, građani Rikfilda biće mi zahvalni što ću štititi njihove interese. A zlato... ima ga u reci, i to mnogo. Ono će biti naše, Lense. I to veoma brzo!

*

Klarens je dojahao na Palmerovo imanje i zatekao svoga prijatelja kako sadi povrće.

— Kod mene je sve mirno — rekao je. — Jutros si i od Stenlija čuo da je kod njega sve u redu. Mislim da je Nidhem ozbiljno shvatio tvoje upozorenje. Izgleda da nas je ostavio na miru.

— Ipak treba da budemo oprezni, Greje. Sa takvima se nikada ne zna.

— U pravu si — odvratio je Klarens, uzjahao svog konja i udaljio se.

Palmer je nastavio da radi.

U jednom trenutku, kada se uspravio da obriše znoj sa lica, čuo je topot. Zakrilio je oči rukom i pogledao prema jahaču koji je nailazio.

Ugledao je Sajmona Mura, pomoćnika nedavno ubijenog gradskog šerifa.

Mur stiže do njega i sjaha.

— Sve u radu kod vas, Palmer? — upitao je učtivo.

— Da. Niko se nije pojavljivao...

U tom trenutku Palmer primećti da na Murovom prsluku nema šerifske značke.

— Šta je? Zar ste napustili službu? — upitao je.

— Nisam više šerifov pomoćnik. Sada je šerif Rikfilda jedan Nidhemov čovek, zove se Maks Vorhol. I, zamislite, ima tuce pomoćnika. Zato je i tako mirno ovde, kod vas. Sada vas je Nidhem ostavio na miru, jer ima druga posla. Mora da rastera ljude koji stalno pristižu, u potrazi za zlatom. Građani su zbog toga veoma zadovoljni. Rikfild će ipak ostati pošteđen od raznih opasnih i dosadnih tipova.

— Dobar posao... — promumlao je Palmer, tek da bi nešto rekao.

— Mislim da ste pogrešili kada ste odbili da primite šerifsku značku — nastavio je Mur. — Sada Nidhem radi u svom interesu, a zakon ga štiti. To nimalo neće biti dobro za vas i vaše prijatelje, verujte mi na reč.

Onda Sajmon Mur iz bisaga izvadi neke hartije.

— Došao sam kao Nidhemov kurir — rekao je. — Ovo šalje vama, Klarensu i Ebotu.

On pruži hartije Palmeru.

— Šta je to? — upita Palmer.

— Kupoprodajni ugovori. Treba samo da potpišete da zemlju prodajete Nidhemu. Pošto potpišete, sva trojica, ja ću ugovore odneti u grad i ubrzo ću se vratiti sa novcem. On svakome od vas daje po tri hiljade dolara. Piše vam tu... Palmer mu pruži papire.

— Uzmite ovo i gubite se odavde!

Mur se nije ni pomerio.

Nasmejavši se, reče:

— Ebot je bio mudar i na vreme je sklonio svoju ženu i decu. Ali vi se niste pobrinuli za svoju lepu draganu. . .

— Ja. . .

— Nemojte pokušavati da kažete da nisam u pravu. Ceo grad zna da se vas dvoje volite i da vi koristite svaku priliku da budete u njenoj blizini. I slepac bi video da ste vas dvoje zaljubljeni jedno u drugo.

Palmer oseti kako srce počeo da mu udara jače. Ako ti nitkovi urade nešto Margareti Bakster. . .

— Morate da potpišete — insistirao je Mur. — I vi, i vaši prijatelji. U protivnom, ostaćete bez žene!

— Ja nemam ženu!

— Mislite da ne znamo da ste Margareti Bakster ponudili brak? Znamo i to da je pristala.

Onda je Mur naglo okrenuo konja i odjahao. Dok se Palmer osvestio, nije ga više video.

On, Klarens i Ebot ponadali su se da ih je Nidhem ostavio na miru. Ali, tih nekoliko dana mira Nidhem je koristio na svoj način.

Palmer je gledao u hartije koje je još držao u rukama. Hteo je da ih izgužva i baci, ali onda se setio da Margaretin život možda zavisi od njih.

Uneo ih je u kuću, seo za sto i proučio ih. Ni u jednom trenutku nije nameravao da se preda, ili da popusti, ali čim bi pomislio na Margaretu, bilo bi mu jasno da mu nikakva zemlja i nikakvo bogatstvo ne mogu zameniti nju i da bi mu život bio besmislen bez nje.

Pre nego što je odlučio da ode kod svojih prijatelja i sa njima se dogovori šta će da urade sa Nidhemom, morao je da se uveri da je sa Margaretom sve u redu.

Odjurio je u štalu, izveo konja, uzeo oružje i požurio prema gradu.

Još nikada Palmer nije za tako kratko vreme stigao u grad. Konja je zaustavio pred salunom »Srećna zvezda«.

Ušao je.

Za šankom je stajao vlasnik saluna, a ne Margaret, što se Palmeru odmah nije svidelo. Gde je ona?

— Gde je Margaret? — upitao je.

— Zar ne znate? — odvratio je saluner. — Nestala je. Niko ne zna gde je!

Palmeru se nešto steže u grudima.

— Kako nestala?!

— Tako. Žao mi je. . .

Palmer se okrenu i izađe iz saluna. Ali, napolju nije bilo njegovog vranca.

Prišao mu je jedan oniži, debeljuškasti čovek sa šerifskom značkom na grudima.

Veselim glasom upita:

— Vi ste Finli Palmer?

— Da, ja sam. Zašto pitate i šta se ovde događa? Gde je moj konj? Ko ste vi?

— Zar imate konja? — upita šerif. — A ja sam upravo čuo da ste jednog ukrali! Uostalom, zovem se Maks Vorhol i šerif sam grada Rikfilda.

Palmer se zaprepastio.

— Šta ste rekli?! — upita.

— Ovde ne postavljate vi pitanja — uozbiljio se čovek. On izvadi revolver i uperi ga u Palmera. — Uhapšeni ste — reče. — Ako nemate svedoke da je konj bio vaš, visićete. To je ovde zakon!

— Pa vi ste poludeli! — uzviknu Palmer nervozno. — Govorite koješta!

— Vi ste poludeli i vi govorite koješta! — prkosno reče šerif, i uperi cev revolvera u Palmero-

vu slabinu. Potom naredi: — Podignite ruke!

Palmer nije imao izbora.

Podigao je ruke. Nije mu se sve ovo svidalo, ali, taj čovek je imao šerifsku značku i morao je da ga posluša.

Odjednom, pojavi se više ljudi, svi sa puškama u rukama. Jedan od njih pride Palmeru i razoruža ga.

Kakva zabuna, pomisli Palmer.

Odveli su ga u zatvor i strpali i ćeliju.

Šerif mu reče:

— Uskoro će stići sudija. Već sada mogu reći da ćete sutra ujutro posetiti ako ne budete imali šta da kažete u svoju odbranu!

— Ali... — počeo je Palmer. Šerif ga nije slušao. Okrenuo se, zaključao ćeliju i otišao niz hodnik.

Palmer nije mogao da se naćudi. Nadao se da će sudiji moći da objasni da je posredi zabuna.

Nestrpljivo ga je čekao.

Ali, umesto sudije, uskoro se pred njim pojavio niko drugi do Džasper Nidhem.

— Kako ste, kapetane? — upitao je smeškajući se. — Nadam se da će vam biti održano pravedno suđenje. Ali, znate kako je, krađa konja u ovom kraju je pravi zločin. Zato se i kažnjava tako strogo, vešanjem.

— Ne držim do toga! — pobunio se Palmer. — Možete me sto puta osuditi na smrt vešanjem, kad ja znam da...

— Šta je! Nije vas briga? Zar vam je tako malo stalo do života? — ironično je pitao Nidhem.

Sada se Palmer nasmejavao.

— Ako ja budem mrtav, ko će vam potpisati ugovor za prodaju, odnosno kupovinu moje zemlje?

— Ah, tu smo, znači. Pa, onda lepo potpišite ugovor, i bićete

slobodni. I vi, i Margaret Bakster.

— Neću da potpišem!

— Onda ćete na vešala. Valjda vam je to sada jasno, gospodine Palmere.

— Da znate, nije me briga! — ljutito je odvratio Finli Palmer.

— Zar vam nije krivo da vi umrete, a ja da i dalje živim? — upitao je Nidhem.

Palmer je morao priznati sebi da je taj nadmeni čovek u pravu. On će, ako Palmer umre, primorati i Klarensa i Ebota da mu prodaju zemlju, i onda će u Žutoj reci tragati za zlatom.

Ta pomisao je razgnevila Palmera.

Onda mu je palo na pamet da je samo on u zatvoru, da su Klarens i Ebot slobodni. Da li će primetiti da ga nema? Koliko vremena će proći dok će njih dvojica saznati gde se on nalazi i kakva opasnost mu pretila?

Pre podne bili su zajedno i ko zna kada će naumiti da ponovo posete svog »kapetana«.

Bio je nemoćan protiv Nidhema, u čijim se sada rukama nalazio.

— U redu — rekao je Nidhem — ako vam se ne živi, zar ne mislite na svoju devojkicu? Valjda vam je stalo do toga da se njoj ništa ne dogodi. Vas dvoje se volite, to zna ceo grad. A vi? Zar biste mogli da je ostavite na cedilu? Razmislite. Sa tri hiljade dolara, koje bih vam dao, sa njom biste mogli da odete kud god hoćete, da kupite drugu zemlju, kuću... Zar ne shvatate šta gubite zbog svoje tvrdoglavosti?

Palmer je razmišljao.

Stvarno, ta devojkica ništa nikome nije skrivila, a ovi nitkovi su spremni da mu se preko nje osvete, ukoliko im ne uradi po volji.

U trenutku, kroz misli mu je

prostrujalo šta sve Nidhem i njegovi ljudi mogu da urade sa Margaretom pre nego što je ubiju. Mogu da je siluju, da je zlostavljaju, ponižavaju, da je unakaze za ceo život.

I to samo zato što voli njega, Palmera.

Ta pomisao ga je užasavala.

On sedi u zatvoru, a ona je u njihovim rukama.

Nidhem se smeškao.

Osetio je da se Palmer koleba.

Bez reči, pružio mu je list hartije kroz rešetke.

Palmer zatraži pero, koje je Nidhem već držao u ruci, i potpisa.

Nidhem je bio zadovoljan, ali ništa nije rekao. Uzeo je potpisani ugovor i vratio se u šerifsku kancelariju.

Palmer je bio zabrinut. Pitao se šta li će reći Klarensu i Ebotu što je prekršio dogovor da ne popuštaju nikome, kada je zemlja u pitanju.

Ali, to su bili njegovi prijatelji. Oni znaju kakva su njegova osećanja prema Margareti i sigurno će ga shvatiti i neće mu zamjeriti.

Počeo je da lupa na rešetke, da je sve odjekivalo u hodniku.

Pojavio se šerif Vorhol.

— Šta hoćete? Još nije vreme za obrok — rekao je.

— Ne treba mi hrana — odgovorio je Palmer. — Hoću napojku, ja sam slobodan. Otključajte!

— Ko vam je rekao da ste slobodni?

— Nidhem.

Šerif se nasmeja.

— Čekajte... on u ovom gradu nije sudija, a dobro znate da puštanje na slobodu spada u nadležnost sudije. On mora da potpiše da ste slobodni. Koliko znam, vama se crno piše i ni o kakvoj slobodi nema govora. U celom Koloradu se krađa konja

kažnjava smrću, a Rikfild je usred Kolorada.

Šerif se okrenu i ode.

Palmer sede na drveni ležaj.

Taj nitkov Nidhem ga je namagarčio! Taj beskrupulozni čovek ne samo da je hteo njegovo imanje nego i njegovu smrt!

Sada je Nidhem gospodar u gradu, sve se radi onako kako to njemu odgovara. Zar mu Seimon Mur, bivši šerifov pomoćnik nije to jasno rekao?

Mur je bio u pravu kada mu je rekao da je mnogo pogrešio što nije prihvatio ponudu da on bude šerif grada Rikfilda. Sada Nidhem ne bi bio tako moćan i ne bi mogao da radi šta hoće.

Ali, greška je bila napravljena i natrag se nije moglo, to je Palmer dobro znao.

Posle izvesnog vremena, otvorila su se vrata između šerifске kancelarije i hodnika sa ćelijama, i u hodniku se pojaviše šerif i sudija.

Pridoše Palmerovoj ćeliji.

Sudija, pogledavši u Palmera, reče:

— I vi ste, znači, u ratu bili kapetan. Lepo. Zar vas nije sramota što ste u zatvoru zbog krađe konja?!

Šerif brzo reče:

— Da, bio je kapetan, ali na strani naših neprijatelja!

Palmer ustade sa ležaja i priđe rešetkama. Zagledao se u sudiju.

Bio je to stariji čovek, lepo obučen, uredno podšišane sede kose.

— Zar zaista hoćete da me pošaljete na vešala samo zato što sam navodno ukrao jednog konja? — upitao je.

Sudija i šerif se pogledaše.

— Hm... jednog konja... — ponovi sudija. — Zaboga, pa zbog jednog konja zaista se ne ide na vešala! Međutim, koliko ja znam, nije u pitanju jedan

konj, gospodine Palmere. Sa Nidhemovog pašnjaka nestalo je deset konja, a to je ogromna razlika. Tih deset konja pronađeno je u vašem koralu. Na žalost, krađa toliko konja je zaista veliki prekršaj.

— Ja . . .

— Čekajte, Palmere, da vam kažem, pre nego što pokušate da se opravdate. Postoje svedoci. I to ne jedan nego deset svedoka!

— Palmere — reče šerif — možda bi kazna mogla da se ublaži ako biste priznali tu krađu.

Palmeru nije padalo na pamet da prizna nešto što nije uradio.

Kuvao je od gneva, ali nije imao šta da kaže.

Sudija se okrenuo i bez reči pošao niz hodnik. Šerif je pošao za njim.

*

Sunce je počelo da zalazi. Sve je bilo mirno i idilično. Klarens i Ebot su stajali pred Ebotovom kućom i razgovarali. U jednom trenutku, domaćin je rekao:

— Mislim da nema razloga da moji ne dođu kući. Ovde je sve u redu. Sutra ću im pisati da mogu da se vrate.

— Možda bi o tome trebalo da porazgovaraš sa kapetanom? Pitaj njega da li i on misli da je opasnost prošla.

— Svратиću kod njega . . . Ebot je hteo da kaže još nešto, ali je ućutoa, jer se na vidiku pojavio jedan jahač.

Bio je to Sajmon Mur.

Stigavši do njih, upitao je:

— Zar čekate nekog?

— Tebe sigurno ne! — odbrusio mu je Klarens. — Ali, kad si već tu, uđi u kuću. Možeš da popiješ kafu i viski . . .

— Nisam došao da pijem kafu, ni viski — odvratio je Mur. — Došao sam da vas upozorim.

— Na šta?!

— Na to da uzalud čekate, ako čekate Palmera. On neće doći, ni sada, ni ubuduće. Zato bi vas dvojica trebalo što pre da odete odavde. Zauvek.

Klarens i Ebot se pogledaše.

— Uхватili su vašeg kapetana — nastavio je Mur. — Večeras će mu se održati suđenje, u gradskoj većnici. Zbog krađe konja.

Oterao je sa Nidhemove zemlje deset konja. Jasno je kakav će biti rezultat suđenja. Vešala se već pripremaju. Sutra ujutro će obesiti Palmera.

Ebot poblede.

Klarens se zagledao u Mura kao da pred sobom ima samog đavola.

— Zar si došao da nas zavitlavaš? — upitao je. — Kako vidim, nemaš više šerifsku značku. Uzeli su ti je, i sada si ljut, pa si došao sa nama da se šegačiš.

— Nije baš tako. Tačno je da su mi uzeli zvezdu i da mi nije svejedno zbog toga. Ali, ne zavitlavam se sa vama. Nidhem drži ceo grad. Jedan od njegovih ljudi je novi šerif i prvi zadatak mu je bio da mi otkaže službu. Bilo je to pre nekoliko dana. Osim toga, Nidhem se potudio da nestane Margaret Bakster, jer je time hteo da slomi Palmera. Saznavši to, vaš kapetan je odmah odjurio u grad, da vidi da li mu je draga u salunu. Kada je izlazio iz saluna, ljut što nije našao Margaretu, šerif ga je uhapsio. Palmer je potpisao kupoprodajni ugovor nadajući se da će ga posle toga pustiti na slobodu, ali se prevario. Večeras će se održati suđenje, a sutra rano ujutro će biti obešen. Sada vam je valjda jasno da i vas dvojica morate da odete pre nego što i za vas bude prekasno. Siguran sam da će Nidhem odmah posle suđenja po-

slati ljude kod vas. Možda su oni već pošli ovamo. . .

Klarensova ruka se primače dršci revolvera, i on ljutito upita Mura:

— Ko te je poslao ovamo da nam ispričaš te izmišljotine?! Govori!

Mur se nije uplašio.

Mirno je odgovorio:

— Razume se da Palmer nije ukrao one konje. Nijednog nije ukrao. Međutim, deset svedoka, koje je Nidhem potplatio, tvrdiće večeras suprotno.

Sada su mu Klarens i Ebot verovali.

Mur reče:

— Sada idem. Došao sam samo da vam kažem, da posle ne biste rekli da niste znali. I, pazite. U gradu i okolini ima mnogo Nidhemovih ljudi, a osim toga, Nidhem ima ugovor potpisan Palmerovom rukom i niko mu ništa ne može. Prema tome, sada mu i nije toliko važno da i sa vama dvojicom napravi neki posao. Biće mu dovoljno da nestanete, ili, još bolje, da budete likvidirani, kako mu ne biste više smetali.

Okrenuo je konja i odgalopirao.

Klarens je podigao ruku sa revolverom i u jednom trenutku hteo da puca u Mura, ali nije mogao. Rezignirano je spustio ruku, gledajući za Murom sve dok ovaj nije nestao iz njegovog vidokruga.

Pogledao je u Ebota, koji je još uvek bio veoma bled.

— Stenli, mislim da nam predstoji težak posao — rekao je. — Moramo da preduzmemo nešto protiv ove nepravde.

— U redu. Idemo odmah!

Uzjahali su i napustili mali Ebotov ranč.

Obišli su grad i prišli mu sa druge strane, gde je bio napušteni rudnik.

Konje su sklonili u jedno okno, a oni su ostali na malom platou, sa kog se dobro videla glavna ulica.

U međuvremenu, mrak se bio spustio. Glavna ulica bila je dobro osvetljena, kao i svi prozori gradske većnice. Znači, Mur je govorio istinu.

U ovo doba prozori većnice bili su osvetljeni samo kada se održavalo suđenje.

I trg, na kom je bila gradska većnica, bio je sasvim osvetljen.

Nije prošlo mnogo vremena, a iz većnice su ljudi počeli masovno da izlaze. Prilazili su svojim kolima ili konjima, ili su pešice nastavili nekom od ulica.

Posle dvadesetak minuta, na trgu je bilo mirno. Više nije bilo grupa ljudi koji su komentarisali.

Jedno vreme bilo je sasvim pusto, da bi odjednom oživel saluni i noćna sastajališta.

Ebot i Klarens su strpljivo čekali.

Kada su procenili da je prošla ponoć, spustili su se u grad.

Čim su stigli do prvih kuća, razdvojili su se.

Klarens je otišao u jednu sporednu uličicu, dok je Ebot nastavio glavnom ulicom. Svugde je bilo tiho osim ispred saluna, gde se čula galama koja je dopirala na ulicu.

Tu i tamo bi neko prošao, i zato se Ebot držao mraka, izbegavajući da ga iko vidi.

Onda je prošao pored šerifske kancelarije, u kojoj je još gorelo svetlo.

Pogledao je kroz prozor; kroz zavesu, video je siluete nekoliko ljudi. Vratio se u sporednu ulicu da potraži Klarensa, ali ovaj nije bio tamo. Našao ga je iza crkve, na trgu.

Klarens je upitao:

— Ima li tamo posebne straže?

— Nema. Samo u kancelariji ima nekoliko njih.

— Onda ćemo još da čekamo. . .

Pritajili su se.

Oko jedan po ponoći, i saluni su počeli da se prazne. Uskoro je i u njima bilo pogašeno svetlo i na ulicama je ponovo vladao mir.

Iznenada, naiđe grupa od nekoliko ljudi. Klarens i Ebot se skloniše još dublje u senku. Prepoznali su šerifa i četvoricu njegovih pomoćnika. Obavljali su uobičajenu noćnu kontrolu ulica Rikfilda.

Išli su nasred puta, ne gledajući ni levo ni desno, kao da su bili sigurni da je sve u redu i da ništa ne može da ih iznenadi. Prošli su i trg, i zašli u jednu sporednu ulicu.

Jedan od njih se, pre nego što je grupa napustila trg, odvojio i ušao u jednu kuću.

Ubrzo se pojavio još jedan od šerifovih pomoćnika, zamaknuvši u drugu ulicu. Najzad, nakon otprilike pola sata, pojavio se šerif, sam.

Klarens izađe iz senke.

Gegao se dok je hodao, i pevao je, izigravajući pijanca. Išao je prema šerifu.

Kada je stigao do njega, šerif je zastao i zagledao se u njega, mada nije naročito dobro mogao da vidi Klarensovo lice u mraku.

— Gubi se kući, čoveče! — rekao mu je šerif.

— Zašto? Baš mi se sviđa ode na ulici — odvratio je Klarens pijanim glasom.

Šerif je odmahnuo rukom i nastavio:

— Bilo bi bolje da ne piješ više nego što možeš da podneseš. Ko si ti i gde stanuješ?

Klarens iznenada izvadi revolver i uperi ga u šerifa, što ovaj nije odmah primetio. Kad je

najzad ugledao revolver u ruci »pijanca«, šerif se trgao.

Uto se iz mraka pojavi i Ebot. On prisloni cev revolvera uz šerifovu slabinu.

Čovek sa zvezdom promuca:

— Ko ste vas dvojica?

— Ne tiče te se! — odbrusi Klarens. — Ili ćeš raditi onako kako ti mi naredimo, ili se oprosti od života!

— Šta hoćete od mene?

— Hoćemo našeg prijatelja Palmera — odgovori Ebot.

Šerif duboko udahnu vazduh.

— Kako to zamišljate da izvedem? — upitao je. — U kancelariji, ispred ćelije u kojoj je Palmer, sede četvorica ljudi.

— Ići ćeš ispred mene — rekao mu je Klarens. — Uradi li jedan od one četvorice nešto što mi se ne sviđa, dobićeš metak!

Klarens pojača pritisak revolvera na šerifov stomak, onda ga okrenu i stavi mu cev revolvera na leđa, pa ga gurnu da pođe ispred njega.

Ebot se odvojio od njih.

I on i Klarens dobro su poznavali položaj zgrade u kojoj je bio zatvor i stoga su znali šta i kako treba da rade.

Šerif je bio toliko uplašen i zbunjen da nije primetio da je Ebot otišao drugim putem. Pretpostavljao je da se i on nalazi iza njegovih leđa.

Na putu do šerifске kancelarije nisu ni na koga naišli.

Zastavši pred vratima, Klarens reče šerifu:

— Uđi sasvim mirno i ponašaj se tako kao da sam u društvu s tobom. Javi se ljudima i reci im nešto lepo. Samo, pazi, moraš ostati tik ispred mene!

Šerif otvori vrata i prekorači prag. Klarens je ostao prilepljen uz njega, i dalje sa revolverom na njegovim leđima.

Četvorica ljudi sedeli su za

jednim stolom u uglu kancelarije i kartali se.

— Dobro veče. Evo mene opet. . . — zakreštao je šerif ne-prirodnim glasom.

Ona četvorica jedva obratiše pažnju na njega.

Kada je Klarens zatvorio vrata iza sebe, jedan od njih je podigao glavu. Ugledavši Klarensa, razrogačio je oči i odmah se promenio izraz njegovog lica.

Klarens gurnu šerifa malo u stranu, da bi se video njegov revolver. Sada su sva četvorica zurili u njih dvojicu.

— Da se niko od vas nije pomerio! — zagrmio je Klarens. — Svi uz zid, sa podignutim rukama!

Ljudi su oklevali.

U tom trenutku, na dvorišnim vratima pojavi se Ebot, sa revolverom u ruci. Jedan po jedan, šerifovi pomoćnici stadoše uz zid i podigoše ruke.

— Okrenite se licem prema zidu! — naredio je Klarens.

Ljudi ga poslušашe.

Ebot glavom pokaza Klarensu da sa šerifom može da ode do ćelije u kojoj je bio Palmer.

Klarens gurnu čovečuljka prema vratima koja su vodila u hodnik sa ćelijama.

Čuvši buku, Palmer ustade sa ležaja.

Svetlo iz kancelarije dopiralo je u hodnik i sada je Palmer video šerifa i svog prijatelja Klarensa.

Stigavši do ćelije, Klarens gurnu šerifa na rešetke i naredi mu da otključa vrata.

Palmer prošapta:

— Ti si, Greje. . .

Šerif kao da se dvoumio.

— Vadi taj ključ i otvaraj vrata, inače ću to sam uraditi, ali ću pre toga pucati u tvoju glupu glavu!

Šerif izvadi ključ iz džepa i otključa vrata drhtavim rukama.

Klarens ga malo pomeri, otvori vrata i pusti Palmera na hodnik. Onda gurnu unutra šerifa, i zaključa vrata za njim.

— Da nisi pisnuo! — opomenuo je Klarens šerifa, a zatim je zajedno sa Palmerom pošao niz hodnik.

— Ako budemo morali da se razdvojimo, ponovo ćemo se sresti kod starog rudnika — rekao je Klarens Palmeru.

Ušli su, potom, u šerifsku kancelariju. Ugledavši svog prijatelja i ratnog druga, Ebot se nasmešio. Dobacio mu je jedan revolver i pokazao mu na vrata.

Klarens otvori vrata. Prvi je iz kancelarije izašao Palmer, oprezno koraknuvši preko praga.

— Ako je sve napolju mirno, izađi. . . — rekao je Klarens Palmeru, a on je još izvesno vreme držao na nišanu četvoricu šerifovih pomoćnika, koji su i dalje stajali licem okrenuti prema zidu, sa podignutim rukama.

Ebot i on su sačekali da se Palmer malo udalji, a onda su izašli, zatvorivši vrata za sobom.

Brzo su pretrčali na drugu stranu ulice i nestali u mraku. Trčali su između kuća, preskačući plotove i primičući se izlazu iz grada.

Bili su kod poslednjih kuća kada su se začuli pucnji ispred šerifske kancelarije. Međutim, nisu se zaustavljali, i dalje su trčali što su brže mogli.

Sva trojica bili su zadihani kada su stigli na mali plato kod napuštenog rudnika, izvan grada.

Zagrlivši oba svoja druga, Palmer je rekao:

— Ovo vam nikada neću zaboraviti!

Klarens odmahnu rukom.

— Možeš misliti. . . — promumla.

Ebot nije ni mogao da dode do reči, toliko je bio iscrpljen. Znoj

se slivao niz njegovo lice, a ni sa ostalom dvojicom nije bilo drugačije.

Pucnjava u gradu je prestala, i tamo je opet sve bilo mirno. Sa mesta na kom su bili mogli su da vide glavnu ulicu, ali na njoj nije bilo nikoga.

*

Nidhem je bio van sebe od besa. Vikao je, mlatarao rukama, psovao. Naprosto nije mogao da poveruje da je Palmer uspeo da pobegne iz ćelije.

Pitao se zašto plaća desetoricu šerifovih pomoćnika, kad nisu sposobni da sačuvaju jednog zatvorenika.

Lens Majkliri mu je ispričao kako su Klarens i Ebot presreli na ulici šerifa, i kako su ga uzeli za taoca i otišli da oslobode Palmera.

— Ne brinite, neće stići daleko — smirivao je Majkliri gnevnog Nidhema. — Štampaju se poternice i biće razaslate po celom Koloradu. Uostalom, Palmer je na redovnom procesu osuđen na smrt, to imamo napismeno.

— Spominješ celi Kolorado?! — vikao je Nidhem. — Ne misliš valjda da su se uplašili i pobegli odavde?! Smeo bih da se opkladam da su te bitange negde blizu, možda samo preko reke, i da čekaju svoju šansu. Organizuj poteru! Nemoj im dati mira, neka ih naši ljudi gone do pakla! A Margaretu dovedi na ranč! Neka nekoliko ljudi odmah odjaše u grad!

Lens Majkliri je mirno stajao pred razbesnelim Nidhemom, ne pokazujući nameru da odmah sprovede u delo ono što je njegov gazda naredio.

— Šta je?! Šta čekaš? — viknuo je Nidhem.

— Margaret nije više tamo — odgovorio je Majkliri. — Navod-

no, jutros je napustila kuću i od tada je niko nije video. Adams pretpostavlja da je otišla tamo gde je bila poslednjih nekoliko dana.

— Ta budala! I, jeste li proverili da li je tamo?

— Tražili smo je po celom gradu, ali uzalud... Adams nije bio u pravu.

— Sigurno su oni nitkovi povelili devojkicu sa sobom! Zar misliš da je Palmer hteo da se izvuče samo zbog sebe? Odmah pošalji sve raspoložive ljude u brda! Pre svega, šerif i njegovi pomoćnici neka učestvuju u poteri! I neka se niko ne usudi da to odbije, inače će smesta dobiti otkaz! To im slobodno reci!

— Koliko njih da ostane na ranču?

— Zašto pitaš? Zar misliš da se bojim nekoga? Neka ide svako ko je sposoban da uzjaše! Hajde, mrdaj!

Lens Majkliri je napustio kuću i uputio se prema brvnari. Sve ljude je poslao u brda, kako je Nidhem naredio. Svi su već bili u sedlu kada se Majkliri predomislio i pozvao natrag Dirka i još četvoricu, da Nidhem ne bi ostao sam na ranču.

Neki su odjahali u grad, a neki na pašnjake, da sakupe ljude. Najzad, skupilo se preko četrdeset ljudi. Kada su bili na okupu, svi zajedno su pojahali prema reci.

Majkliri se vratio na ranč i referisao je Nidhemu. Na kraju je rekao:

— Među ljudima ima i nekoliko izvrsnih čitača tragova...

— Pouzdajem se samo u dvojicu Sijuksa — rekao je Nidhem.

— Oni su najbolji čitači tragova i siguran sam da im ništa neće promaći. Kada obave posao, slobodno ih možeš ubiti, posle mi više nisu potrebni. Jesi li ljudima dao uputstva?

— Jesam. Sve onako kako ste rekli.

Nidhem se nagnuo nad mapom. Pokazavši na jedno mesto, rekao je:

— Ovde ćemo skrenuti reku. Cela okuka će posle biti bez vode. Korito će biti suvo... Zlato... mnogo je dragocenije nego voda ili trava! — govorio je Nidhem zaneseno.

Dugo su njih dvojica pričali o zlatu. Išli su čak dotle da su procenjivali koliko ga ima u rečnom koritu.

Iznenada su se otvorila vrata.

Ne dižući glavu, Nidhem reče:

— Donesi nam kafu, Melisa!

— Ja nisam Melisa...

I Nidhem i Majkliri podigoše glave i okrenuše ih prema vratima.

Tamo je stajao Finli Palmer, sa revolverom u ruci.

Nidhem procedi kroz zube:

— Vi ste ludi, Palmeru! Kako mislite da odavde ikada izađete živi?!

— Okrenite se prema zidu i podignite ruke, obojica! — zapovedi Palmer.

Njih dvojica se pogledaše, a onda se lagano okrenuše i podigoše ruke.

Palmer im pride. Podiže ruku i drškom revolvera snažno udara Lensa Majklirija u glavu. Ovaj se skljoka. Nidhem uplašeno pogleda u njega.

Palmer kratko reče:

— Ugovor!

— Molim? — promuca Nidhem.

— Hoću ugovor koji sam potpisao pod prinudom!

— Nije u kući...

— Sigurno? — upita Palmer oštro.

Na to Nidhem pođe prema pišaćem stolu. Kad je stigao do njega, ispružio je ruku da otvori fioku.

Palmer mu je brzo rekao:

— Ako tamo imate revolver, i ako ste naumili da ga uzmete, bolje to nemojte činiti.

Kada je Nidhem otvorio fioku, Palmer je video veliki revolver. Nidhem je gledao u oružje, a onda je iz fioke izvadio ugovor i prišao Palmeru.

Ovaj uze ugovor i izgužva ga.

— Najviše mrzim kada neko laže — rekao je gledajući Nidhema pravo u oči. Stavio je izgužvanu hartiju u džep, odmerio Nidhemovu odeću, a onda mu rekao: — Idemo!

Nidhem se trže.

— Kuda? — upita iznenađeno.

— Mene su osudili na smrt a da ni za šta nisam bio kriv — odgovorio je Palmer. — To mora da se ispravi. Zato ću skupiti sve ljude koji su učestvovali u toj svinjariji, pa i vašeg malog debelog šerifa. Napred! — pokaza on revolverom na vrata.

Onda je Nidhem neočekivano skočio na Palmera i srušio ga na pod, pa nastavio da ga udara.

Jednim veštim i proračunatim zamahom, Palmer je uspeo da žestoko udari Nidhema u glavu, i Nidhem pade. Još jednom ga Palmer udara. Ovoga puta rančer je ostao da leži nepomično.

Palmer ga podiže na leđa, prethodno stavivši revolver u futrolu.

U hodniku, naišao je na jednu crnkinju, koja je nosila poslužavnik sa kafom. Ugledavši prizor, žena vrisnu i ispusti poslužavnik.

Ne obazirući se na nju, Palmer nastavi hodnikom, prema vratima koja su vodila na dvorište, sa suprotne strane od one gde je bio glavni ulaz; tamo ga je, sa konjima, čekao Klarens.

Njih dvojica staviše onesvešćenog Nidhema u sedlo i odjahše.

Počelo je da se smrkava kada su krenuli a kada su stigli do napuštenog rudnika, mrak se već bio sasvim spustio. U međuvremenu, iz grada se vratio i Ebot, koji je sa sobom doveo sudiju.

U oknu, u kom su bil Klarens i Palmer, gorela je petrolejka. Nidhem je odavno došao k sebi. Kada se pojavila Margaret Bakster, on je okrenuo glavu, da ne bi morao da je pogleda u oči.

Međutim, nije mogao da izbegne suočenje sa sudijom. Ovaj mu je, gledajući ga u lice, rekao:

— Gospodine Nidhem, priznao sam da ste me vi primorali na sve. Drago mi je što su ovi ljudi uspeli da vas dovedu i što ste sada vi u neprijatnoj situaciji.

— Vaša visosti — obratio se Palmer sudiji — možete da se vratite u grad. Zakažite novi proces. Objasnite podmićenim svedocima da ste dali nalog da se Nidhem uhapsi i neka niko od njih ne računa više na njegovu zahvalnost ili darežljivost, ukoliko on i dalje bude ostao pri svojoj tvrdnji.

— Zar sam slobodan? — s nevericom je upitao sudija.

— Ni dosad nije bilo drugačije — odgovorio je Palmer. — Ova-
mo ste došli samo da se suočite sa Nidhemom i da se uverite da vam od njega ne pretila opasnost. Ebot će vas otpratiti do grada.

Pokazujući na Nidhema, sudija upita:

— A šta će biti sa njim?

— Predaćemo ga oblasnom šerifu i biće optužen za kidnapovanje i ucenu. Svedokinja je tu... To će biti dovoljno da ga uhapsi. Posle dovedite i svoju ženu, kako bi i ona mogla da posvedoči da je Nidhem i nju ucenjivao.

Sudija klimnu glavom i pođe prema izlazu iz okna, a Ebot izađe za njim.

Tada Nidhem reče Palmeru:

— Preduzli ste nešto što je nalik na kockanje sa visokim ulogom, Palmeru.

— A vi?

— Zaboravljate da ja imam moć, a vi je nemate. A nemate ni najmanje šanse da sprovedete u delo oni što ste naumili.

— Pa, videćemo...

— Znate li koliko ljudi je na mojoj strani?

— Ne tiče me se... — odgovori Palmer i obrati se Klarensu: — Greje, sve pripremi, čim Stenli bude stigao, krećemo.

Margaret je zagrlila Palmera, srećna što je sa njim. A Palmer je, opet bio veoma zahvalan svom prijatelju Klarensu, koji je uspeo da je pronađe i dovede ovamo. Time je, po Palmerovom mišljenju, popravio ono što je zabrljao.

*

U brvnari za kauboje, za stolom su sedeli Dirk i još četvorica. Odjednom, vrata su se otvorila.

Bio je to Lens Majkliri, bled, raščupane kose i, unezverenog pogleda.

Takvog ga kauboji nikada nisu videli.

— Napio se — promumlao je jedan od kauboja.

Majkliri se uhvatio za glavu i zastenja. Dirk ga upita:

— Šta se dogodilo, Lense?

— Bio je Palmer... Tako me je udario u glavu da sam jedva došao k sebi. Još sam ošamućen.

Sva petorica skočiše.

— Nije više tu, otišao je.

— A šta je sa gazdom?

— Odveo ga je.

Dirk požuri prema vratima, a ostali za njim. Majkliri viknu:

— Kuda ćeš?! Čekaj! Nema nikakvog smisla sada poći za njim, jer je sigurno već daleko.

Davno je bilo... Kada se to dogodilo, kad mi ovde ništa nismo primetili?

— Još se nije bilo smrklo — dahtao je Majkliri. — Zato bi sada bilo uzaludno da besciljno lutate po mraku. Idite u brda i pokupite ljude. Pre svih, potrebni su nam tragači, ona dvojica Sijuksa.

Dirk zapovedi ljudima:

— Osedlajte konje!

Majkliri reče Dirku:

— Morate ih što pre pronaći i dovesti ovamo, sve, koliko god ih ima u planini. Nemamo vremena da tražimo Palmera i gazdu jer ćemo izgubiti mnogo vremena. Biće bolje da se svi vrate na ranč i da se ovde, na miru, o svemu dogovorimo i da napravimo plan. A u potragu ćemo krenuti odavde. Sijuksi će već pronaći tragove, ako ih budu pratili odavde.

Dirk pokupi ljude, i oni odjahše.

Majkliri uze sa stola bocu sa viskijem i otpi nekoliko gutljaja.

Potom se vrati u veliku kuću.

Seo je u veliki naslonjač i udahnuo.

Uto je došla crnkinja Melisa. Videvši Majklirija zabrinutog i bledeg, upitala ga je:

— Da li vam treba nešto?

— Glupačo! — obrecnu se advokat na nju. — Zašto nisi otišla u brvnaru i obavestila ljude o događaju, umesto što si čučala pored mene i čekala da se osvestim?!

Žena napravi tužno lice.

— Nisam znala da ima nekog u brvnari — branila se. — Čula sam kad je gospodin rekao da svi moraju da odjašu u brda. Osim toga, bila sam se jako uplašila...

— Čega?

— Onaj čovek je izgledao tako... ima neke zle oči. I sada za-

drhtim kada se setim njegovog pogleda.

— Nemaš čega da se plašiš, taj čovek je otišao i sada je daleko. Daj mi hladan oblog i izmasiraj mi glavu! Imam osećaj da će mi pući!

Crnkinja mu pride s leđa i počne da ga masira. Činila je to strpljivo i stručno, sve dok Majkliri nije zaspao. Onda se tiho povukla.

U toku noći, Majkliri se budio nekoliko puta, ali bi uvek ponovo zaspao.

Kada je svanulo, ustao je i otišao pred kuću.

Nikoga nije video.

Na ranču je, ne računajući Melisu, bio sam.

Otišao je u svoju sobu, obrijao se, umio i presvukao, a zatim je uzeo revolver i pušku.

Opet je izašao iz kuće.

Dugo je gledao prema horizontu. Sunce se već bilo pojavilo, sve je bilo mirno. Uzalud je pogledom tražio neki znak da se ljudi vraćaju na ranč.

Ko zna koliko dugo bi tako stajao da ga Melisa nije pozvala na doručak. Tek kada je seo za sto primetio je koliko je gladan. Pošto se najeo, popio je i kafu, koja ga je prilično osvežila i otklonila mu dosadnu glavobolju.

Posle doručka, čitava dva sata je stajao pred kućom i motrio, ali se ni dalje nije događalo ništa.

Strpljenje ga je sve više izdavalo.

Najzad je otišao u štalu, osedlao svog konja i izveo ga na dvorište.

Onda je nastavio da čeka.

Kada je prošao još jedan sat, ugledao je jednog jahača kako se približava ranču.

Opsovao je.

Šta da uradi sa jednim čovekom, pitao se, želeći da to nailazi bar jedan od dvojice Sijuksa.

Kada se jahač približio, prepoznao ga je.

Bio je to Brajan Ardel, građanin Rikfilda, vlasnik jedne trgovine, kom posao nije išao naročito sve dok nije počeo da snabdeva ranč M u krugu.

Brajan Ardel je stigao do njega i sjahao.

Ne sačekavši da čovek išta kaže, Majkliri mu je rekao grubo:

— Ne treba nam ništa, Brajane! Ako nam bude nešto potrebno, poslaćemo svog čoveka kod tebe!

Ardel sveza konja za direk i pride verandi. Oprezno pogleda oko sebe, a onda reče:

— Želim vam dobar dan, gospodine Majkliri... Nisam došao zbog snabdevanja...

Nervozan, Majkliri mu ništa nije rekao nego je čekao da Ardel kaže zašto je došao.

Trgovac upita:

— Zar se ovde dogodilo nešto?

— A šta je trebalo da se dogodi?!— dalje je Majkliri bio neljubazan.

— Ne znam, ali...

— Zašto oklevaš?! Govori zašto si došao! — ljutito je uzviknuo advokat.

Ardel pročisti grlo, kao da je hteo što više da odloži ono što je hteo da kaže.

— Bio je sudija kod mene — najzad je rekao.

— Zašto, dovraga?!

— Zakazao je novi proces Finliju Palmeru.

Majklirijevo lice se još više smrklo.

— Šta si rekao?!

— Pa, ni meni nije jasno otkud to — nastavio je trgovac. — Savetovao mi je da ovog puta kažem istinu. Takođe mi je rekao da više ne računam na gospodina Nidhema i na njegovu pomoć ili potporu. Navodno, on je uhapšen i nalazi se na putu. Vode ga kod oblasnog šerifa.

Majkliri je bio zaprepašćen.

Trgovac ga upita:

— Nije tačno, zar ne? Da li bih mogao da porazgovaram sa gospodinom Nidhemom?

Majkliri se zagledao u njega.

Nije mu odgovorio na to pitanje.

Rekao je pretećim tonom:

— Vрати se u grad. Sudiji slobodno reci da će dobro zapamtiti ko je Nidhem!

— A da li je gospodin Nidhem... — opet je počeo trgovac, ali ga je advokat prekinuo:

— Ne, sada nije tu, ali najkasnije sutra ujutro on će biti ovde. I to možeć reći sudiji. Neka ne misli da može nešto protiv najmoćnijeg čoveka u ovom kraju!

— Šta je bilo? Najpre sam svratio u šerifovu kancelariju, ali tamo nikoga nisam našao. I, uopšte, u celom gradu nema nijednog čoveka gospodina Nidhema. Pokušao sam da nađem nekog da prenesem vest, ali nisam imao sreće. Zato sam i došao sam.

— U redu, hvala ti. To si dobro uradio...

Čovek se naklonio, u nameri da pozdravi advokata i da krene, ali mu Majkliri reče:

— Sačekaj trenutak!

Onda uđu u kuću i ubrzo se ponovo vrati, zajedno sa Melisom. Upita je:

— Da li treba nešto iz dućana?

— O, da, kako da ne! Celo prepodne čekam da se pojavi neko koga bih mogla da pošaljem u grad!

— Recite Ardelu šta vam treba. Ardele, uđi u kuću i napravi spisak.

Trgovac se zadovoljno nasmeši.

— Eto, nisam došao uzalud...

— rekao je, krenuvši za crknicom, u kuću.

Majkliri je ostao na verandi.

Opet se zagledao u put. Za razliku od poslednjih nekoliko sati, sada je bio u manjoj neizvesnosti.

Bar je znao gde da traži Palmera i Nidhema.

Međutim, sam nije mogao nikuda da krene, a od ljudi još niko nije nailazio. Razmišljao je jedno vreme, a onda je odlučio da ne stoji besposlen nego da pođe sam.

Tek što je hteo da kaže Melisi da ide, ugledao je, u daljini, oblak prašine.

— Najzad! — otelo mu se.

U tom trenutku je trgovac izašao iz kuće, držeći u ruci list hartije.

— Ništa ne brinite, sve će biti doneto ovamo, Nemojte da vaši ljudi gube vreme, sam ću svojim kolima doneti sve što vam treba. Vratću se najkasnije za dva sata.

Majkliri samo klimnu glavom, i Ardel uzjaha svog konja i napusti ranč.

*

Prošlo je više od pola sata dok se prvi jahač približio kapiji. Bila je to jedna grupa, dok je druga bila još daleko od kuće.

Majkliriju je laknulo kada je među ljudima video i dvojicu čitača tragova.

Krenuo je prema njima.

Odmah je dvojicu Sijuksa poslao iza kuće, kod drugog izlaza, tamo odakle je Palmer krenuo sa Nidhemom.

Onda je uzjahao konja i pošao u susret drugoj grupi Nidhemovih ljudi.

Stigao je do njih. Napred je jahao Dirk.

— Nisam uspeo sve da ih skupim, ali su svi obavešteni do ovog trenutka i postepeno će se svi vratiti na ranč — rekao je. — Ovo su ljudi koje sam mogao da

nađem rano jutros. Inače, razaslali smo momke da o novim događajima obaveste svakog od naših ljudi, bez obzira gde se nalazili. A ima li ovde nečeg novog?

— Ima... Ona trojica nitkova su povelili gazdu, i sada su na putu prema oblasnom šerifu.

Dirk je bio vidno iznenađen.

— Nije moguće! Je li to istina?!

— Mislim da je istina.

— Šta ćemo sada?

— Glavno je da ne pogrešimo u nečemu — odgovorio je Majkliri.

— Kako to misliš? Imaš li neki predlog? — upitao je Dirk zabrinuto.

Advokat je rekao:

— Trebalo bi, za početak, da se držimo one dvojice Sijuksa. Čim nađu tragove i saznaju kuda oni vode, idemo. Možda su nešto već pronašli.

Majkliri pojaha, a Dirk i još nekoliko ljudi pođoše za njim, iza kuća.

Tamo ugledaše jednog od dvojice Sijuksa. Upravo se vratio.

— Šta je bilo?

Indijanac pokaza rukom:

— Tragovi vode onuda! — rekao je. — Uto se pojavi i drugi Sijuks.

— Na konje! — naredi im Majkliri, i Indijanci pojahaše svoje mustange i krenuše.

Njih dvojica su jahali napred, a odmah iza njih bili su Majkliri i Dirk, a iza njih još jedna grupa jahača.

Najpre su Sijuksi jahali na jug. Kada su stigli do grada, zaobišli su ga, i pošli prema napuštenom rudniku.

Kada su stigli na mali plato, razdvojili su se.

Indijanci su otkrili okno do kog su vodili tragovi, a potom su Majklirija i ostale povelili tragom petoro jahača, koji su napustili okno.

Malo dalje, advokat dade znak da stanu. Onda upita Indijance:

— Kada je okno napušteno?

— Pre deset sati — odgovorio je Sijuks.

— Idemo!

Opet je ljudstvo bilo na okupu. Dirk, koji je jahao tik pored Majklirija, upita:

— Otkud pet jahača?

— Ona trojica, Nidhem i devojka!

Dirk je napravio kiselo lice. Na njemu su se već nazirali znaci premora.

Upitao je nervoznim glasom:

— Da li uopšte imamo neke šanse da ih nađemo ili sustignemo? Plašim se da samo gubimo vreme.

Umesto da odgovori, Majkliri je viknuo ljudima što je glasnije mogao:

— Podbodite konje! Naterajte ih u galop!

*

Klarens, Palmer i Ebot nisu mogli da napreduju onako brzo kako su to želeli.

Konj kog je jahao Nidhem jedno vreme bi išao normalno, a onda bi počeo da hramlje, pa bi ponovo jurio kao da mu nije ništa. To je unosilo nervozu među ratne drugove, kojima je bilo stalo, da što pre stignu do oblasnog šerifa, znajući da svako za državanje za njih može da bude kobno.

Zašli su na teritoriju na kojoj je bilo dosta puma, i u jednom trenutku je Palmer zaustavio malu kolonu.

Obratio se Nidhemu:

— Sjašite sa te svoje rage! Margaret, ti ćeš jahati sa mnom, a on neka uzme tvog konja! Greje — obratio se on Klarensu — skini sa te rage sedlo i oglav, pa

je pusti, da bi mogla da se brani od divljih životinja!

Devojka je bila zadovoljna što će sa Palmerom jahati na istom konju, pa je brzo sjahala.

Nidhem takođe sjaha.

Klarens i Ebot su počeli da skidaju sa njegovog konja oglav, kada je Nidhem prišao Margaretinom konju i uzjahao ga.

Palmer je sjahao i pogledao konju nogu, ali ništa nije mogao da primeti i nije mu bilo jasno zašto je on hramao s vremena na vreme.

Iznenada, po kamenitom tlu odjeknu topot.

Nidhem je podbo konja i počeo da se udaljava.

Palmer se uspravi i viknu:

— Stanite!

Međutim, Nidhemu nije padalo na pamet da se zaustavi. Onda je Palmer ispalio hitac u vazduh, ali ni to nije omelo Nidhema da pokuša da pobegne.

Galopom, već se približavao gustišu.

Klarens i Ebot pritrčаше svojim konjima.

Klarens se baci u sedlo i odjuri, dok je Ebot samo uzeo iz skarbarda svoju pušku i upitno pogledao u Palmera.

S obzirom na to da je gustiš za Nidhema bio prilika da umakne, Palmer je potvrdno klimnuo glavom, i Ebot nanišani prema beguncu i opali.

Metak je promašio Nidhema. Ebot ispalio još jedan hitac.

Samo dva tri jarda ispred šumice, Nidhemov konj se prope na zadnje noge, i, pogođen, strovali se na zemlju.

U širokom luku, Nidhem prelete preko konja i tresnu o tle.

Klarens mu se naglo približavao.

Begunac se okrenu na zemlji, otkotrlja se do ivice šumarka, uspravi se i potrča.

U sledećem trenutku, nestao je u gustišu.

Klarens je pucao u vazduh dok se približavao šumici. Ubrzo je i on nestao u njoj.

Ebot i Palmer potrčase Nidhemovim tragom. Iako nisu videli ni Nidhema ni Klarensa, trčali su dalje.

Onda su čuli Klarensa kako nešto viče.

Ušli su u šumu.

Odmah su videli Klarensovog konja.

— Greje! — viknuo je Palmer.

Zastali su za trenutak, a onda su potrčali dalje, kroz gustiš.

Trčali su sve dok se ispred njih nije isprečilo neprohodno šipražje koje je bilko toliko visoko da ga nisu mogli preskočiti. Osvrtali su se, ne bi li ugledali Klarensa, ili Nidhema, ali videli su samo Klarensovog konja.

Palmer uhvati Ebota za ruku.

— Idi natrag do Grejovog konja i izvedi ga iz šume. Budi pored Margaret i čuvaj je!

— A ti?

— Ne brini za mene. Idi!

Ebot se okrenu i pođe, a Palmer izvadi revolver i oprezno počeo da se provlači kroz šiprag.

Ništa nije video, granje i lišće mu je zaklanjalo vidik. Probijao se izvesno vreme, a kad je stigao na drugu stranu žive ograde, iznenada je čuo tresak.

Pogledao je na tu stranu i, na svoj užas, ugledao Klarensa, kako nepomičan leži u travi.

Nije hteo da se zadržava.

Potrčao je pored njega i na brzinu registrovao da njegov drug nema revolver u ruci, ali da on nije ni u koricama.

Prošao je kroz još jedan gusti šiprag, a onda je, na čistini ispred sebe, ugledao Nidhema, kako trči.

Iako mu se u istom trenutku izgubio iz vidokruga, Palmer je video da je Nidhem promenio

pravac, i to mu je bilo dovoljno da nastavi da trči za njim.

Jurio je još oko dve stotine jardi, a onda je, zaduван i iscrpljen, zastao i osvrnuo se.

Bio je mokar od znoja, a srce mu je lupalo tako jako da mu se činilo da će mu iskočiti iz grudi.

Napregnuto je osmatrao, ali Nidhema nije video. Nije čuo ni bat njegovih nogu.

Pognuo se i nastavio da se probija kroz šumu. Nije hteo da se preda.

Znao je da Nidhem nije jači od njega i da ni on neće još dugo moći da trči.

Možda je već i stao, i prikrrio se, možda je sasvim blizu, mislio je Palmer.

Čuo je korake iza sebe. Klarens, sinulo mu je kroz svest.

Okrenuo se.

Ugledao je, međutim, Nidhema, i to sa puškom u ruci. Malopre, dok je prolazio pored onesvešćenog Klarensa, Palmer je primetio da on nema revolver, ali mu je promaklo da je Klarens imao i pušku kada je pojurio za beguncem.

Sad je ta puška bila kod Nidhema.

Zlurado se smejući, moćni rančer reče:

— Baci revolver i podigni ruke!

Palmer je oklevao.

Kako da nadmudri tog lukavog i beskrupuloznog čoveka, pitao se.

— Jesi li čuo?! — opomenuo ga je Nidhem. Pri tom je cev puške bila uperena pravo u Palmerove grudi.

Odstojanje između njih dvojice nije bilo veće od dva jarda, i Palmer je znao da sa ovim čovekom nema šale i da bi i ne trepnuvši pucao u njega.

Nije imao šanse i morao je da uradi onako kako mu je bilo naređeno.

Spustio je revolver na zemlju i polako podigao ruke iznad glave.

— A sada neka mi tvoja devojka dovede konja. Pazi, samo nju hoću da vidim!

Palmer napravi pokret kao da će da pođe.

— Nemoj ići daleko! Imaš dovoljno jak glas!

Palmer se iznenada baci na Nidhema. Puška opali, ali pre nego što je osetio da li ga je metak pogodio, Palmer je već obo-rio Nidhema na zemlju, tako da ovaj više nije mogao da povuče obarač.

Puška je bila između njih, i oni su sada počeli da se otimaju o nju.

Palmer nije osetio bol.

Čak ni tada kada su obojica pustili pušku i jedan drugog uhvatili za guše.

Pokazalo se da je Nidhem jači nego što je izgledalo da je jak, a dodatnu snagu dala mu je mržnja i velika želja da ubije protivnika.

Obojica su dobro znali šta je u igri, i jednom i drugom bilo je stalo do toga da se spase.

Otkotrljali su se dalje, dok je puška ostala u travi, na mestu na kom su bili.

Nidhem je i dalje uporno nastojao da što jače stegne Palmerov vrat, dok se Palmer, pošto je sada bio ispod protivnika, žestoko koprcao, pokušavajući da udalji glavu i spase se Nidhemovog gvozdenog stiska.

Palmer je disao sve teže i osećao je kako mu snaga popušta. Ipak, skupio je svu snagu i nogama snažno udario Nidhema u stomak. Ovaj jeknu i odlete dalje od Palmera, i, kriknuvši, teško pade na zemlju.

Palmer skoči.

Uto je i Nidhem već bio na nogama.

Ponovo su poleteli jedan na drugog.

Udarali su gde su stigli sve dok Nidhem nije pao i ostao da leži bez svesti.

Palmer je čekao da dođe do daha, pa da nešto preduzme, jer nije mogao ni korak da napravi i činilo mu se da će se ugušiti od nedostatka vazduha.

Neočekivano, pojavio se Klarens.

— Gde je?! — upitao je. Opet je imao revolver u ruci.

Palmer pokaza na Nidhema, koji se nije video od visoke trave. Klarens mu pride i pogleda ga.

— Proklet bio! Gori je i podmukliji od hijene! — gundao je. — A ti? Kako si prošao? Jesi li povređen?

Palmer odmahnu glavom.

— Nisam — odgovori.

Tek sada se setio da pogleda da li ga je Nidhem povredio. Pogledao je niz svoje telo i naprosto nije verovao da ga moćnik nije pogodio, čak ni okrznuo.

Zaključio je da je ispaljeni hitac prošao kroz njegovo pazuh. Drugačije nije mogao da objasni kako to da ga Nidhem nije pogodio iz onolike blizine.

Klarens pokupi svoju pušku.

Uto se Nidhem osvestio.

Hteo je da se podigne, ali nije mogao. Palmer i Klarens mu pride i podigoše ga.

Potom ga povedoše prema proplanku. Kada su prošli kroz šumu i izašli iz nje, ugledali su Margaret i Ebota, koji su ih nestrpljivo i zabrinuto očekivali.

Sa žaljenjem, Ebot je rekao:

— Sada imamo samo tri konja. . .

Čim su Klarens i Palmer pustili Nidhema, ovaj nije mogao da se drži na nogama. Seo je na zemlju. Još je bio ošamućen i nije ništa govorio.

— Šta ćemo sada? — pitao je Klarens.

— Niko ne zna gde se nalazimo — rekao je Palmer. — Njegovi ljudi traže nas u brdima, s druge strane Žute reke.

— Za dva sata će biti mrak — primetio je Ebot. — Misliš da bi bilo dobro da ostenemo ovde noćas?

Umoran, još uvek teško dišući, Palmer potvrdno klimnu glavom.

*

Velika grupa jahača, na čelu sa Dirkom Kitsonom i Lensom Majklirijem, zaustavila se na proplanku, kada su dvojica Sijuksa dali znak da se stane.

I ljudi i životinje bili su premoreni, i svima je godila pauza.

Ugledali su Nidhemovog konja.

— Šta je sa njim? — upitao je Majkliri, i prišao mu, zajedno sa Dirkom, koji se dobro razumeo u konje.

Nije morao mnogo da razmišlja, jer je konj zadnju levu nogu držao malo povijenu.

Dirk čučnu i podiže nogu.

— Je li slomljena? — upita Majkliri.

— Ne, nije. Upala je posredi.

Dva Indijanca su se rastrčala.

Ubrzo se jedan od njih vratio.

Pokazavši rukom prema obližnjem šumarku, rekao je:

— Tamo je još jedan konj. Mrtav. Pogoden metkom. Tu je bilo borbe.

— Kada? — pitao je Majkliri.

— Juče. Ovde su prenoćili, i danas ujutro su odjahali dalje — odgovorio je Indijanac.

Sada je Dirk Kitson postavio pitanje:

— Koliko sati su sada u prednosti?

— Četiri.

Majkliri razvuče usta u osmeh.

— Čujete ovo? Imali smo devet sati razlike kada smo pošli za njima, a sada samo četiri — rekao je sa zadovoljstvom.

Dirk nije pokazao isto zadovoljstvo.

— Da, ali pogledajte naše konje! Tek što se nisu stropoštali od umora.

— Ne zaboravi da je njih petoro, a imaju tri konja — rekao je Majkliri, a onda se obratio Indijancu: — Je li tako, Vaba?

— Tako je!

— Idemo dalje! — rekao je advokat-revolveraš.

Sijuks Vaba podiže obe ruke.

— Ne! — reče. — Nikako dalje! Konji neće izdržati ni dve milje!

— Nije trebalo tako da ih gonimo — primetio je Dirk Kitson.

— Šta nam vredi što smo smanjili njihovu prednost, kad ne možemo dalje?!

Majkliri je bio uporan:

— Ako ostanemo ovde, samo ćemo izgubiti dragoceno vreme.

Vaba se nasmeja.

— Naprotiv, gospodine — rekao je. — Ako ostanemo, samo ćemo dobiti u vremenu, jer ćemo posle brže moći da napredujemo. Ne treba da uništavamo konje.

Nemajući kud, Majkliri zapovedi ljudima da sjašu.

Svi su bili zadovoljni što će se odmarati. Jahači su skinuli sedla sa konja i olabavili im kaiševe, a potom su jedan po jedan polegali ili posedali po travi.

Majkliri se spusti na sedlo koje su zatekli na zemlji, pored Nidhemovog konja.

— Šta ćemo sa njim? — upitao je Dirk, pokazujući na konja.

— Zasad ćemo ga ostaviti ovde, a povešćemo ga sa sobom kada se budemo vraćali... Izgleda da je gazda na ovom mestu pokušao da se otme iz njihovih

kandži. Hteo je da beži, a oni su upucali konja pod njim. Sigurno je bilo tako.

— Ako je jednom pokušao da im pobegne — nadovezao se Dirk — pa mu nije uspelo, uradiće to prvom zgodnom prilikom i sledeći put će imati više sreće.

— Četiri sata su u prednosti! Kad bismo mogli odmah da krenemo, sustigli bismo ih pre nego što stignu u glavni grad oblasti, kod tamošnjeg šerifa. Ti si bio u Ejmuru. Šta misliš, da li sada još imamo šanse da stignemo tamo pre njih?

— Bilo je to jako davno, već se ne sećam — odgovorio je Dirk.

Uto se javi Indijanac Vaba.

— Da imate mustange, kao moj sabrat i ja, možda bi se i moglo stići do Ejmura za kratko vreme. Na vašim velikim i teškim konjima to nije moguće.

Majkliri pogleda u Dirka.

— Čuo si? Šta možemo, kad ne jašemo mustange, kao njih dvojica!

Dirku sinu ideja.

— Da, njih dvojica! — reče, a zatim upita Vabu: — Gde je Giluka?

— U šumi.

— Pozovi ga!

Vaba otrča do šumarka i ubrzo se vrati, zajedno sa drugim Indijancem, pa stade ispred Lensa Majklirija i Dirka Kitsona, očekujući da čuje šta je Lens namenio.

— Možete li vas dvojica na svojim mustanzima da sustignete one nitkove pre nego što stignu do Ejmura? — upitao je Kitson.

— Mislim da možemo — odgovori Giluka. — Šta treba da uradimo? Ako ste hteli da ih ubijemo, onda...

On začuta. Bilo je jasno šta je hteo da kaže.

— Ne, ne treba da ih ubijete, nisam mislio na to — odvratio je

Kitson. — Biće dovoljno da upucate njihove konje, da bismo mi imali prilike da dodemo do njih pre nego što stignu kod oblasnog šerifa.

— To može — reče Indijanac.

Sada Majkliri iz džepa izvadi novčanicu, podiže je da je oba Indijanca dobro vide, pa reče:

— Za ovo ćete dobiti posebnu nagradu. Tim novcem moći ćete da kupite nekoliko boca vatrene vode.

Vaba uze novčanicu, izmeni sa Gilukom nekoliko reči, i potom njih dvojica uzjahaše svoje mustange i odjahaše put juga, glavnim putem.

Gledajući za njima, Majkliri upita:

— Kako mi nismo mudri kao Indijanci? Zaista su naši konji veliki i spori u poređenju sa njihovim mustanzima. Ali, oni, najzad, drugačije žive i rade nego mi... Valjda i ovo naše valja čemu...

Ubrzo su im Sijuksi nestali iz vidokruga, i iza njih je ostao samo oblak prašine.

Nidhemovi ljudi odmarali su se još dva sata, a onda je Majkliri dao komandu da se krene.

*

Margaret Bakster je sama insistirala da jedno vreme ide pešice, i Palmer je popustio. Tako je, u isto vreme, njegov konj išao sa manjim teretom.

I ostali su naizmenično jahali i hodali.

Najzad, Ebot, Klarens i Margaret su bili na konjima, a Nidhem i Palmer su išli pešice. Razume se da na taj način nisu mogli da napreduju brzo.

U jednom trenutku, Ebot ispruži ruku i reče:

— Tamo vidim neko imanje. Možda bismo tamo mogli da ku-

pimo dva konja. Ovako ko zna kako ćemo stići u Ejmur. Dobro ćemo platiti.

— U redu, skrenućemo sa puta — složio se Palmer.

Ebot, koji je jahao napred, ubrzo je promenio pravac, pa i ostali pođoše za njim.

Klarens je rekao Palmeru:

— Ako oni ljudi nemaju konje ili neće da nam ih prodaju ili posude, biće najbolje da ti sa Margaretom ostaneš na imanju, a da nas dvojica sprovedemo Nidhema do šerifa. Stići ćemo brže nego ako nastavimo sa tri konja.

Palmer je upravo hteo da odgovori, kad je iznenada odjeknuo pucanj.

Pogođen, Klarensov konj se zatetura i pade. Da ne bi dospeo pod životinju, Klarens brzo i vešto izvadi noge iz uzengija i baci se u stranu.

— U zaklon! — viknu Palmer, koji se u jednom skoku nađe pored konja na kom je jahala Margaret, i istrže je iz sedla, povukavši je na zemlju.

U istom trenu odjeknuše još dva pucnja; sada su i preostala dva konja bili pogođeni.

Klarens se otkotrljao iza jedne stene, Ebot je čučnuo u udubljenje na zemlji, a ni Nidhem nije stajao i izlagao se opasnosti da bude pogođen, nego se bacio na zemlju i pokušao da dospe do obližnje stene.

Kad je Palmer uspeo da se dokopa puške u nameri da puca, čuo se samo topot koji se udaljava, a nije mogao nikog da vidi. Ljut, skočio je.

Iza brda, prema severu, videli su se samo mali oblaci prašine.

Pa ipak, potrčao je u tom pravcu.

Klarens i Ebot su hteli da pođu za njim, ali on im je naredio da ostanu.

Kad je stigao na prvu uzvišicu, opet je video samo prašinu koja se digla iza tajanstvenih strelaca. Bili su već tako daleko da nije vredelo poći za njima.

Stajao je, ljut, ne znajući šta da radi.

Klarens mu pride.

— Ovo je prava nesreća, Finli! — reče. — Šta ćemo ako oni na imanju nemaju konje ili neće da nam ih daju?

— Važno je da nas još nisu uhvatili Nidhemovi revolveraši, a za konje ćemo lako — odvratio je Palmer. — Bilo kako bilo, neće nas imati, to ti tvoj kapetan obećava!

Trgli su se kad se čuo pucanj sa mesta na kom su bili Ebot, Margaret i Nidhem.

Požurili su tamo.

Videli su kako Ebot stoji pored svog konja, sa revolverom u ruci.

— Nije odmah bio mrtav — rekao je. — Olakšao sam mu muke.

Nidhem je sedeo u travi i zlobno se smejao.

— Šta kažete? Sreća je promenljiva. Izgleda da vam je najzad okrenula leđa — komentarisao je, zadovoljan što se situacija promenila u njegovu korist.

— Skidajte sedla sa konja, i da idemo dalje! — rekao je Palmer ostrim glasom.

Klarens i Ebot skinuše sedla sa uginulih konja. Klarens jedno dobaci Nidhemu.

— Ti da nosiš ovo! — rekao mu je.

Nidhem napravi kiselo lice.

— Šta?! Ja to da nosim?!

— A šta si mislio? Da šetaš u prirodi kao da si na izletu? Odmah da si uzeo sedlo!

Nidhem se saže i podiže teško sedlo, a onda se obrati Palmeru:

— Zašto se ne urazumite? Zar ne vidite da nemate nikakve šanse i da bi vam bilo pametnije

da se nagodite sa mnom? Moji ljudi su veoma blizu, i napraviće kašu od vas, budite uvereni u to!

— Ne sumnjam u to da su tvoji plaćenici krvožedne zveri! — odbrusio je Klarens.

Nidhem nije obratio pažnju na njega. I dalje se obraćao Palmeru:

— Dobili na imanju konje ili ne, vas trojica ste izgubljeni i nemate šanse da sa mnom stignete do oblasnog šerifa. Zašto nepristanete da se nagodimo, kapetane? Osnovaćemo firmu za eksploataciju reke, a dobit ćemo deliti pola-pola. Pedeset odsto meni, pedeset odsto vama trojici. Mislim da je predlog pošten.

Nadajući se da će se najzad prekinuti taj put pun opasnosti i neizvesnosti, Margaret pogleda u Palmera.

Ali, on nije odgovorio Nidhemu. Ponašao se tako kao da nije uopšte čuo šta je on rekao. Išao je ne gledajući ni levo ni desno, sa sedlom okačenim o rame.

Nidhem je nastojao da uhvati korak sa njim.

— Čekajte. . . Palmere. . . — govorio je, zadihan od teškog tereta. — Verujte mi, to je najpoštenija ponuda koju sam ikome napravio u životu! Zašto je ne prihvatite?

Opet Palmer nije reagovao.

— Razmislite dobro! — insistirao je Nidhem.

Sada se Klarens razljutio.

— Idiote, zar ne vidiš da kapetan neće da razgovara sa tobom?! Umukni već jednom i nemoj da mu dosađuješ, jer ću te odalamiti po njušci!

Sada se Nidhem ponašao tako kao da ne čuje šta mu je Klarens rekao.

Nastavio je da govori Palmeru:

— Ponuda važi samo do one kuće! Posle, kad moji ljudi stig-

nu, neće važiti, čak i ako se predomislite!

Sada je Nidhem nervirao i Ebota, koji nije bio kratkih živaca kao Klarens.

— Coveče, zar ne vidiš da govoriš u vetar?! Umukni, jer ćeš dobiti i od mene!

— Greje, Stenli, dosta je bilo! Neka govori, ionako ga niko ne sluša!

Dalje su išli ćutke.

Kada su stigli blizu imanja, ugledali su nekoliko pasa, koji su ugledavši ih zalajali, ali su odmah i nestali.

A onda su tri ratna druga stali, razočarani. Klarens i Palmer baciše sedla na zemlju.

Glavna zgrada i dve brvnare, kao i mala zidana štala, bili su sasvim oronuli i sada se videlo da je imanje napušteno i da tu nema nikog.

I Margaret je bila razočarana. Nemoćna da išta promeni, stala je pored Palmera i gledala u ruine.

Jedini koji je bio zadovoljan bio je Nidhem. Lukavo se smeškao.

— Ovde nema konja — rekao je zlobno. — Nikakvih nema, a kamoli dobrih i izdržljivih. Možete uzeti samo ponekog psa, ako vam treba. . .

Klarens pođe prema njemu.

— E, sada je dosta! Preterao si!

Hteo je da nasrne na Nidhema, ali se Ebot ispreči ispred njega.

Ni Palmer nije imao volje išta da kaže ili uradi. Bio je očajan. On i njegova dva druga i Margaret bili su razočarani i smrknuti, dok je Nidhem izgledao radosan i svež.

Veselo se osvrtao oko sebe, a onda je bacio sedlo na zemlju i seo na njega.

Nije morao ništa da kaže, izraz njegovog lica i njegov osmeh sve su rekli.

Devojka je prva skupila hrabrosti da predloži da nastave put pešice.

Palmer se zagledao u brda, iza kojih je sunce već počelo da zalazi.

Procenio je da do Ejmura ima još najmanje četrdeset milja.

Odjednom se njegovo lice razvedrilo. Pogledao je najpre u Klarensa, a zatim u Ebota.

— Znate šta? Nešto mi govori da moramo postupiti kao kod Bighorna, kada smo jenkijevskog generala Mortona debelo namagarčili. Onaj sistem je bio dobar. Nismo verovali da ćemo uspeti, pa ipak. . . Sličnu strategiju treba i sada da zauzmemo, i uspeh neće izostati.

— Da, ono je zaista bilo izvedeno prvoklasno! — potvrdio je Ebot. — Nas trojica. . . Da, metod je zaista valjao, to se videlo kasnije, po onome što smo postigli. . .

Margaret je gledala u njih i slušala ih, ali ništa nije razumela.

Nidhem se i dalje smeškao i bio uveren da je gotovo sa trojicom veterana, bez obzira što su se oni zanosili nekim ratnim strategijama.

*

Mrak je već bio sasvim ovladao kada su Lens Majkliri, Dirk Kitson i ostali Nidhemovi ljudi stigli na mesto na kom su Palmer i njegovi drugari ostali bez konja.

Majkliri je išao od jednog do drugog ubijenog konja i opipavao ih.

— Naši Sijuksi su dobro obavili posao — pohvalio je advokat Indijance. — Time su uradili zaista mnogo za nas i sada smo mnogo bliži cilju.

Uto Dirk reče:

— Malopre, dok se još nije bilo sasvim smrklo, tamo sam vi-

deo nekoliko kuća, neko imanje. Mislim da oni kurvini sinovi nisu stigli dalje odatle.

— Misliš da su se tamo ulogorili? — pitao je Majkliri, okrenuvši se prema imanju, koje je i on, još dok je bio dan, video izdaleka.

— A gde bi bili? Bez konja, umorni. Ne bih baš smeo da se zakunem da su tamo, ali. . . smeo bih da se opkladim u dvadeset dolara.

— Šta predlažeš?

— Da se sa nekoliko ljudi prišunjamo i opkolimo kuću, a onda ćemo videti šta ćemo dalje.

— U redu. . . Neka desetorica pođu sa nama, a ostali neka budu kod konja! — komandovao je advokat-revolveraš.

— A šta će biti sa Sijuksima? Zar ne bi bilo dobro da pođu sa nama?

— Naravno da treba! Kada sam rekao da sa nama idu desetorica, mislio sam i na njih!

Dirk po imenima viknu desetoricu jahača, među njima i dvojicu Sijuksa, i čim su se oni skupili oko njega, objasnio im je šta treba da rade.

Opomenuo ih je:

— I, nemojte odmah da puca-te! Za početak će biti dovoljno da opkolimo kuću i da znamo da su oni u njoj. Sve ostalo nam neće predstavljati nikakav problem. Samo pazite, kada budete pucali, činite to samo ako ste sigurni da je jedan od one trojice pred vama.

Jednom čoveku Majkliri je rekao da napravi vatru, a potom je dodao:

— Ako su u onoj kući, sigurno su nas primetili dok smo dolazili i zato više ne treba da pazimo. I, dobro čuvajte konje, momci!

Dirk je poveo grupu jahača. Pored njega je bio Lens Majkliri.

Jahali su više od pola sata blago zatalasanom zemljom, a on-

da je Dirk naredio ljudima da se umire i da više ne razgovaraju glasno.

Kuća je sada bila udaljena stotinak jardi.

Majkliri je rasporedio ljude u širokom luku, tako da kuća bude opkoljena sa svih strana.

Dvojica Indijanaca bili su sa njim i Dirkom.

Pognuti, ljudi su se približavali kući, sa puškama u rukama. Majkliri, Dirk i Sijuksi stigli su do kapije. Tu su čučnuli i osmatrali jedno vreme.

— Kuća je napuštena — rekao je Dirk. — Vidim zvezde kroz oštećeni krov. Možda oni i nisu ovde.

— Čekajte. . . — šapnuo je Dirk. — Čini mi se. . . — prestao je da govori i pomerio se malo ulevo. — Da, pogledajte malo bolje. Izgleda da u kući gori vatra. Mala, ali vatra.

Nastade tajac.

Posle izvesnog vremena, Majkliri reče:

— Da, kao da i ja vidim svetlu liniju ispred vrata. U tom slučaju, imamo ih! Neće nam umaći!

Majkliri htjede da se podigne.

— Nemojte još! Neka kuća prvo bude sasvim opkoljena. Sa tim bitangama moramo da budemo veoma oprezni, znate da su na sve kadri. Dovoljno je da napravimo najmanji pogrešan potez, pa da se sve izjalovi.

Posle izvesnog vremena, Dirk huknu kao sova. Odmah je dobio odgovor, što je značilo da su svi ljudi zauzeli svoje položaje oko kuće.

Majkliri pozva Dirka i dvojicu Sijuksa; sva četvorica pognuti, prodoše kroz kapiju. Prošli su pored štale i sasvim se približili kući.

Giluka se prvi odvažio da se popne na stepenice i dođe do

vrata. Puzeći, približili su mu se i Dirk, Majkliri i Vaba.

Sijuks oprezno otvori vrata.

Iz kuće se ništa nije čulo, vladala je apsolutna tišina. Naprezali su oči, ne bi li njihovi pogledi prodrli kroz mrak. Gde je stražar, pitali su se.

Niko od njih nije mogao da zamisli da su ljudi otišli na počinak a da nisu ostavili nekoga da čuva stražu. Ili su možda bili toliko sigurni da ih ovde niko neće tražiti?

Dirk se uspravio, čvrsto držeći revolver u ispruženoj ruci.

Onda je primetio nečiju siluetu.

Neko je stajao kod prozora.

Da ne bi alarmirali ostale, koji su u drugim prostorijama, odlučili su da čoveka kraj prozora, koji je verovatno mislio da ga ne vide, ili on nije primetio da je neko ušao u kuću, ubiju nožem.

Vaba je iz pojasa izvadio svoj veliki oštri nož i bacio ga na čoveka pored prozora.

Ništa se nije videlo, ali se čuo tup udarac o pod. Majkliri je bio siguran da je to jedan od trojice sa Žute reke, jer na straži svako ne bi ostavili devojkicu, a ni njihovog gazdu Nidhema.

Onda su sva četvorica prišli vratima koja su vodila u drugu prostoriju, u onu u kojoj je gorela vatra.

Vaba je otvorio vrata.

Pored vatre, videle su se opružene prilike. Svi su spavali, i lica im se nisu videla.

Majkliri se pitao koja je od četvoro prekrivenih prilika devojkica, a koja Nidhem?

U jednom trenutku Majkliriju pade na pamet da je čudno što svi tako čvrsto spavaju. Doduše, nije imalo ništa da ih probudi, jer su njih četvorica ušli nečujno i nečujno su se kretali po kući.

Giluka tiho priđe prvoj prilici. Dirk ostade kod vrata.

Čučnu pored nje i okrenu je na leđa.

Majkliri se trže.

Gde je čoveku glava? Zar su svi mrtvi, sa odsečenim glavama, upitao se.

Sijuks ustuknu.

— Klopka! — reče kratko.

Dirka prođe jeza. Video je Majklirija kako prilazi vatri.

Šta li se ovde događa?

Onda je čuo Majklirija kako psuje. Divlje je nogama udarao u vreće pored vatre.

— Kurvini sinovi! Tako da nas prevare! Povlačite se, svi! Dirk, gde si?

— Evo me... — javi se Dirk i pride Majkliriju. Uze parče drveta i stavi ga na vatru, zapalivši jedan njegov kraj. Sa bakljom u ruci, on pride prozoru, da vidi ko je bio čovek kog je Sijuks gađao nožem.

Kada je video »čoveka«, morao je da opsuje. I to je bila vreća, blago naslonjena na zid, koja je pala kada je bila pogodena nožem.

Pored vreće, bila je duguljasta daska, od koje su svi mislili da je puška, jer se njen kraj ocrtavao na prozoru, pored »čoveka«.

Ljudi su bili alarmirani, i sada su se sjatili u kući, napustivši svoje položaje napolju.

Kada su se svi okupili, Majkliri je naredio da se vrate odakle su došli.

Ljudi su izašli.

— Nemojte da se razilazite! — vikao je Majkliri. — Ostanite zajedno! Požurite! Trčite! Moramo da reagujemo brzo, jer oni su tu negde, čim su održali vatru!

Ljudi su već počeli da trče.

— Brže! Još brže! — histerično je vikao Majkliri.

Svi su žurili u početku, ali su se brzo umorili i najzad korakom počeli da se približavaju svom kampu.

*

Finli Palmer je posmatrao dvojicu ljudi koji su sedeli pored vatre.

Jedan je stalno podsticao vatru i podešavao je tako da plamen dođe ispod lonca, dok je drugi, držeći kutiju, u kojoj je bio čaj, čekao da voda provri.

Ostali su bili kod konja, ali se u mraku nije moglo videti koliko ih ima.

Čuo se krik jedne noćne ptice, a potom i kreštenje slepog miša. Ljudi kraj vatre podigli su glave i pogledali u mrak, ali je njihovo interesovanje tu i prestalo, jer, najzad, bili su to uobičajeni noćni zvuci u prirodi.

Palmer je, međutim, znao da mu se to javio Ebot i da je to bio znak da su on i Klarens zauzeli svoje položaje.

Situacija je bila slična onoj kod Bighorna, samo što se sada radilo o konjima, a pre, u ratu, o municiji i oružju, koji su morali biti oduzeti od Jenkija i podeljeni dobrovoljcima, kako bi potukli snage generala Mortona i sprečili ih da napreduju. Bila je maglovita noć, i njih trojica su uspeli da sve uzmu od protivničkih vojnika.

Rezultat je bio taj što je sledećeg dana zaista bilo zaustavljeno dalje napredovanje generala Mortona, koji je bio prinuđen da se preda, zajedno sa svojim vojnicima. Bio je potučen njihovim sopstvenim oružjem i municijom, i to zahvaljujući ideji i taktici kapetana Palmera i dvojice njegovih momaka.

Palmer se sada neprimetno približio konjima. Tada je jasno video prvog stražara — bio je udaljen od njega samo desetak koraka.

Sa druge strane, nailazio je Klarens.

Njega je stražar primetio, i odmah se okrenuo na tu stranu.

Međutim, pre nego što je stigao da podigne pušku i da upita ko je, Palmer je bio tik iza njega i već ga je drškom revolvera snažno udario u glavu.

Potom ga je pridržao i tek postepeno ga puštao da padne, kako udarac tela o zemlju ne bi bio preglasan. Na sreću, na tom mestu je trava bila prilično visoka, tako da je i to doprinelo da se pad što manje čuje. Klarens je dopuzao do Palmera.

— Gde je Stenli? — šapatom je upitao Palmera.

— Već je kod konja. Ostali su tamo, preko. Ima ih ukupno petorica.

On rukom pokaza pravac. Tamo, pored jednog drveta, stajali su Nidhemovi jahači i časkali. Video se žar njihovih cigareta.

Konji su se najpre pokrenuli sasvim tiho i polako, a ona je Ebot zauralo kao puma, na šta su se konji odmah uspaničili. Uskoro je dvadeset konja galopiralo kroz noć.

Pod drvetom, takođe nastade panika.

Ljudi su počeli da viču, psuju i pucaju.

Pucali su i Palmer i Klarens i tako primorali one pod drvetom i one kod vatre, da potraže zaklon.

Onda su potrčali. Nisu se nadali da će Ebot tako brzo da oslobodi i otera konje. Za neverovatno kratko vreme uspeo je da ih odveže od drveća i da ih međusobno poveže, kako se ne bi razjurili na sve strane.

Nijednog konja nije ostavio protivnicima.

Palmer i Klarens su trčali u pravcu u kom je nestao Ebot, goneći konje. Zastajkivali su i osluškivali, ali ih niko nije pratio.

Nidhemovi ljudi ostali su u kampu.

Nakon otprilike pola milje, naišli su na Ebota, koji je zajed-

no sa konjima čekao u jednom malom klancu.

Kada ih je prepoznao, Ebot je upitao svoje prijatelje:

— Da li vas slede?

— Ne, niko — odgovorio je Klarens dahćući. — Sve se odvijalo tako brzo da nas dvojica nismo imali prilike da dodemo ni do jednog konja.

Ebot se nasmejao.

— Sećate li se kako sam u Big-hornu celu noć pešačio? Tada sam smislio kako najbrže da dođem do konja. Sada sam to i ostvario...

— Mi smo se tada pridržavali dogovora i satnice, a ti nisi, i zato si zakasnio, pa si ostao bez konja. Međutim, danas se ti nisi pridržavao — smejao se Palmer. — Dobro je, prijatelji, nemamo više vremena da se šalimo. Margaret nas čeka. Na konje, a diskutiju ćemo nastaviti kada stignemo u Ejmur!

Uzjahali su i krenuli, vodeći sa sobom ostale konje. Nisu jurili, jahali su korakom.

Vodio ih je Ebot, koji je znao dobro da se orijentiše po položaju zvezda i sazvežđa.

Kada su stigli do mesta na kom su ostavili Margaret i Nidhema, ugledali su njenu siluetu. Stajala je pred jednom svetlom stenom, sa puškom u ruci.

Sjahali su.

Palmer priđe devojci, oni se zagrlje i poljubiše, a potom zajedno odoše na mesto na kom su ostavili Nidhema. Palmer mu je odvezao ruke i noge.

Nidhem nije ništa ni rekao, ni pitao.

Čuo je topot konjskih kopita i odmah je znao da su trojica njegovih protivnika uspeali da se dočepaju konja koje su jahali njegovi ljudi.

Da li je bilo borbe i kako su došli do konja, to nije mogao da zna. Ali, čuo je da su se sva troji-

ca vratili i to je samo moglo da znači da su dobro prošli.

Tek kada je video sve one konje, spopao ga je bes i ispunila ga mržnja prema trojici ratnih drugova.

Tri konja su bila odmah osedlana, i mala grupa je krenula. Jahali su u pravcu juga sve do ponoći, a onda su promenili pravac.

Pred zoru, ponovo su bili na glavnom putu.

Kada se sasvim razdanilo, primetili su da među konjima ima i dva mustanga.

Odmorili su se, pustili konje da pasu i da se napiju vode, a onda su nastavili prema Ejmuru.

*

Lens Majkliri je bio toliko ljut da nije mogao da govori. Ljudi su se vraćali, pojedinačno i u grupama, ali svi bez konja.

Čak su i vešti Sijuksi ostali bez svojih malih i brzih mustanga, na koje su oni bili toliko ponosni.

Svi su ćutali.

Posedali su na sedla, koja su im bila ostala.

Najzad se pojavio i Roj. Prišao je Majkliriju.

— Nismo mogli da ih nađemo. Ni njih, ni konje — rekao je rezignirano. — Oterali su nam sve konje koje su tamo našli. Sada nemamo više šanse da ih sustignemo do Ejmura.

Dirk Kitson, koji je stajao pored vatre i zamišljeno gledao u nju, podigao je glavu.

— Preostaje nam samo da sačekamo drugu grupu. Oni imaju konje — rekao je.

Sada Majkliri upita:

— Njih predvodi šerif, zar ne?

— Da. Samo, izgleda da mu do značke uopšte nije stalo, inače

bi već bio ovde. Predugo ga nema.

Jedno vreme vladala je tišina, a onda je opet progovorio Majkliri:

— Našeg gazdu moraćemo da izvučemo iz zatovora, kad već nismo mogli da dodemo do njega na putu. A sve je izgledalo tako jednostavno... Kada se šerif bude vratio sa svim onim ljudima, biće nas četrdesetoro. I dvadeset konja.

— Mislim da neće biti lako osloboditi Nidhema iz zatovora. Zgrada je od čvrstog materijala i straža je tamo veoma jaka. Nisam čuo da je ikada neko pobe-gao odande... — rekao je Roj.

— Pa, da. To je zatvor, a ne onaj naš, od dasaka — komentarisao je Dirk.

— Ono je, najzad, i pravi grad. Glavni grad oblasti. Ima bar šest hiljada stanovnika. Red je da ima i zatvor od čvrstog materijala — dodao je Majkliri.

Podigao se i pogledao prema brdima. Niko još nije nailazio. Promrmljao je:

— Stvar je, po svemu sudeći, izgubljena. Sve je bilo uzalud...

— Izgubljen je Nidhem, ali ne i sve ostalo — lukavo se nasmejao Dirk Kitson. — Zar nije tako?

— Šta hoćeš da kažeš, Dirk? — upita ga Majkliri.

— Pa to da za Nidhema nismo krivi ni ja, ni vi, ni iko drugi osim njega samog. U svakom slučaju, ja sebi nemam šta da prebacim.

On se podiže od vatre i pozva Majklirija u stranu, pa mu reče:

— Onaj plan je svako mogao da napravi — rekao je. — To nije samo Nidhemovo pravo. Svi mogu da eksploatišu reku i da dođu do zlata.

Sada je Majkliri shvatio Dirka.

— Bedniče! — procedio je kroz zube.

— Nisam ja rekao ništa protiv Nidhema! U redu, slažem se da učestvujem u njegovom oslobađanju iz zatvora. Napravite samo plan kako to da izvedemo, i ja sam uz vas. Čim Nidhem bude napolju, i dalje ga priznajem za šefa i gazdu!

— Bedniče! — ponovio je Majkliri, okrenuo se i ponovo seo na sedlo.

Ljut, Dirk šutnu sedlo, tako da Majkliri skliznu sa njega. Potom reče:

— Ako sam ja bednik, zašto ti sediš ovde besposlen?!

Sada su i ostali obratili pažnju na njih.

— Zašto ne preduzmeš nešto?!

— nastavio je Dirk Kitson. — Da li je teško da pešice odeš u Ejmur? Jedinu šansu koju smo još imali, propustili smo noćas. Trebalo je da odmah nastavimo, i ne bismo ostali bez konja. Naravno, tebi je bilo naporno da jašeš. Nisi hteo da se potrudiš za svog gazdu!

Majkliri skoči.

— Hoćeš da se obračunaš sa mnom?! — uzviknuo je, približivši desnu ruku revolveru.

Nekoliko jahača im priđe.

— Hoću samo da vidimo ko je bednik! — odgovorio je Dirk. — Najzad, ti si komandovao, ti si govorio kada da se jaš, a kada da se stane. Dobro znaš da je tvoja reč uvek bila odmah iza Nidhemove i da su svi tebe morali da slušaju! Da sam ja naredio da se pođe dalje onda kada si ti naumio da se odmaramo, niko me ne bi poslušao. I previše sam osetio da je tvoja reč po važnosti jača od bilo čije, pa često i od Nidhemove!

Roj im dobaci:

— Nemojte da se svađate. Radije pokušajte da se dočepate nitkova koji su nam uzeli konje.

Uostalom, sada je Palmer zaista konjokradica i to svi možemo da posvedočimo.

Odjednom, neko uzviknu:

— Jahači! Nailaze jahači!

— To je šerif Vorhol, sa ljudima — reče neko od ostalih Nidhemovih ljudi.

Nekoliko njih požuriše prema putu.

Majkliri i Dirk su se jedno vreme gledali, a onda se Dirk Kitson okrenuo i prišao ostalima.

Majkliri je gledao za njim, a onda se i on pokrenuo sa mesta.

Stigla su dvadesetorica jahača, koje je predvodio mali debeljuškasti Maks Vorhol, sa šerifskom značkom na grudima.

Kada se grupa zaustavila, Majkliri je besno upitao, gledajući u šerifa:

— Gde ste dosad, dovraga?!

Šerif se nije mnogo uzbuđivao zbog toga što je Nidhemova desna ruka Lens Majkliri kuvao od gneva. Sasvim staloženo mu je odgovorio:

— Evo, stigli smo. Kao što vidiš, naši konji nemaju krila i nismo mogli brže da idemo.

Gledajući okolo, Vorhol primeti da nešto nije u redu, a onda upita:

— A šta je sa vama, ovde? Zašto ste ovde i šta ste vi čekali, zašto niste krenuli? Gde su vam konji?

Majkliri mu ispriča šta se dogodilo. Dopunjavao ga je Dirk Kitson.

Šerif naprosto nije mogao da poveruje svojim ušima. Sada mu već nije bilo svejedno, razljutio se.

— Te hijene! — uzviknuo je. — Ti prljavi, prokleti nitkovi! Tako da nas nasamare! Ako su još u toku noći pošli dalje, nikada ih više nećemo sustići!

— Sada nas je više, valjda još nešto možemo da uradimo — rekao je Dirk.

— Šta možemo?! — upitao je šerif razdraženim glasom.

— Ti poznaješ zatvor u Ejmuru — nastavio je Dirk, gledajući u šerifa. — Šta misliš, kako stoji stvar sa prodiranjem tamo? Da li imamo šanse da izvučemo Nidhema odatle?

Ardel odmahnu glavom.

— Ne, ni govora... — odgovorio je. — Neka šansa postoji samo u pogledu Majklirija, jer je on advokat. Treba da se nađe neka pravna začkoljica, što je uvek moguće, pogotovo jednom dobrom advokatu kakav je Lens. Najzad, posredi su trojica nikogovića, lopova, pobunjenika. Njima niko neće verovati ako se na drugoj strani pojavi advokat.

Svi su iščekujući gledali u Majklirija.

On zavrte glavom.

— Ne mogu ja tu ništa da uradim, jer već godinama nemam dozvolu za rad — rekao je.

— Ali ipak znaš šta možeš da uradiš! Ja sam šerif, a Palmer je osuđenik, i to je sasvim jasno. Ako misliš da ne možeš ništa da uradiš, možemo da uzmemo nekog pravog advokata, koji ima dozvolu za rad. Uz njegovu pomoć, izvući ćemo Nidhema iz zatvora. A ako u Ejmuru naletim na Palmera, ili nekog od njegovih prijatelja, odmah ću ga uhapsiti i strpati u zatvor. Idemo! Neka trojica ostanu ovde, a svoje konje neka daju Lensu, Dirku i Roju! — naredio je šerif Vorhol.

Dogovarali su se još nekoliko minuta, a onda su odjahali put Ejmura.

Majkliri, Dirk, Roj i šerif jahali su napred, a ostali iza njih.

*

Bilo je prošlo podne kada su Palmer i njegovi prijatelji, zajedno sa Nidhemom, ujahali u Ejmur.

Odmah su se raspitali gde se nalazi šerifova kancelarija, i uputili su se tamo.

Iznenadili su se kada su pred kancelarijom oblasnog šerifa u Ejmuru ugledali Sajmona Mura. Sada je opet imao na prsluku značku šerifovog pomoćnika.

Odmah je rekao Palmeru:

— Ovde vas već očekuju...

U istom trenutku, iz kancelarije su izašli sudija iz Rikfilda i oblasni šerif Klint Perkins.

Pošto su se pozdravili, Perkins priđe Nidhemu i oštrim glasom mu reče:

— Gospodine Nidhem, uhapšeni ste!

Nidhem je pogledom punim mržnje odmerio sudiju iz Rikfilda, a i Mura je pogledao neprijateljski.

Ništa nije rekao, nego je krenuo prema kancelariji.

Šerif Perkins ga zaustavi.

— Čekajte — reče. — Nećete ovamo, nego pravo u zatvor. Moji ljudi će vas sprovesti.

Pozvao je dvojicu svojih pomoćnika, koji su odmah izašli iz kancelarije.

— Ovde nema praznih ćelija — dodao je — a i kada ih ima, služe samo za to da u njima prenoće pijanci ili neki bezazleni prekršioc zakona. Vi ste nešto drugo. Morate u zatvor. Tamo ste na sigurnom, budite uvereni u to.

Svi su očekivali da će se Nidhem buniti, ali on je i dalje ćutao. Mirno je pošao sa dvojicom šerifovih pomoćnika.

Onda su svi ušli u kancelariju.

Trajalo je otprilike dva sata dok su svi dali izjave, koje je šerif odmah i pisao, s tim što su na kraju svi potpisali ono što su rekli.

Perkins je bio fini čovek, uglađenih manira, ali je prema Margareti bio posebno ljubazan i

stalno ju je gledao. Nije bilo sumnje u to da mu se ona sviđa.

Kada su zapisnici bili potpisani, šerif je rekao prisutnima:

— Opet ćemo se videti na novom procesu. Do tada, želim vam sve najbolje.

Svi zajedno su izašli.

Perkins i sudija krenuli su u zgradu suda, a Margaret i trojica ratnih drugova pošli su prema konjima koje su doveli. Mur je rekao:

— Pošto su vam Nidhemovi ljudi ubili pet konja, imate pravo na nadoknadu. Uzmite, dakle, pet konja. Sami ih odaberite. Preostale ću vratiti na ranč M u krugu.

Mur se rukovao sa svima, a potom se vratio u šerifsku kancelariju.

Palmer, Klarens i Ebot odabrali su pet konja, a zatim su, zajedno sa Margaretom, otišli da potraže hotelske sobe, za noć.

Uz put, Ebot je svratio na poštu i svojoj ženi poslao telegram da se sa decom vrati kući.

Dogovorili su se da ujutro, pošto ustanu, odmah krenu na trag, u Rikfild. Takođe su se dogovorili da ne idu glavnim putem, kako ne bi naleteli na Nidhemove ljude.

Smestili su se u hotel. Umorni, sačekali su vreme za večeru, i čim su jeli, legli su.

Usred noći, kada su najdublje spavali, u isti hotel stigli su Nidhemovi ljudi. Oni to, naravno, nisu znali...

*

Lens Majkliri je bio bled i obeshrabren kada je prišao Dirku i Roju, koji su ga nestrpljivo očekivali.

— Više ništa ne može da se uradi — rekao je glasom promuklim od uzbuđenja. — Ona

dvojica nitkova uspeali su u ono što su naumili, i to uz pomoć Mura i sudije iz Rikfilda, koji je juče stigao u Ejmur. Nidhemu više ne može da pomogne ni advokat, makar bio najbolji na Zapadu. Dobiće najmanje petnaest godina, to je sigurno. Mislim da će za sve nas biti najbolje da se što pre izgubimo, da odemo odavde.

— Šta je sa šerifom Maksom? Gde je on? — upitao je Dirk.

— Nije stigao ni da kaže ono što je hteo. Nisu hteli da ga saslušaju. I njega su zadržali u zatvoru. Sve to sam posmatrao sa strane, i kada sam video koliko je sati, gledao sam da se neprijetno izgubim.

— U pravu si, biće bolje da odmah pođemo — rekao je Dirk. — Čak i ako nas uhvate i zatvore, nismo ništa uradili i time ne bismo pomogli Nidhemu.

— I ja mislim da za njega više ništa ne možemo da uradimo i zato treba da gledamo da se makar mi spasemo. I ja sam za to da iz ovih stopa odemo, dok nije kasno — dodao je Roj.

Sva trojica su sada bili veoma uzbuđeni i postajali su sve nervozniji i nestrpljiviji da krenu.

— Ali, kuda da idemo? — upitao je Dirk.

— Da... — odvratio je Roj. — Besmisleno je da se vraćamo na M u krugu.

— Znaju li ljudi kako stvar stoji sa Nidhemom? — pitao je Dirk Majklirija.

— Znaju... — gotovo nečujno je odgovorio Majkliri. Onda je pogledao Dirku pravo u oči. Jedno vreme su se tako gledali, a potom je Roj rekao:

— Samo nemojte opet da počinite, vas dvojica. I, nemojte jedan drugom ništa da prebacujete. Niko od nas nije kriv za ono što se Nidhemu dogodilo.

Dirk je rekao čvrstim glasom:

— Ja se vraćam na ranč M u krugu. Ko hoće, može da mi se pridruži.

Roj ga je začuđeno upitao:

— Zar zaista hoćeš tamo da se vratiš? Šta ćeš tamo?

Dirk razvuče usta u osmeh.

— Idem na Žutu reku — odgovori.

Majkliri je odmah shvatio kakve su Dirkove namere, pa je rekao:

— U tom slučaju, ja ti se pridružujem!

— Ako je tako — pristade i Roj — idem i ja sa vama!

Kada su otišli u štalu po konje, Majkliri je rekao:

— Sada nas ima samo trojica. Zar ne mislite da bi još neko trebalo da ide sa nama? Ljudi nas čekaju. Biće dovoljno da im damo konje, i oni će ići sa nama.

— Znaš da nemamo konje! Mur ih je zaplenio. Više ni ne možemo doći do njih — odvratio je Roj.

— Prokleti južnjaci! Lepu su nam predstavu pripremili. Gde su oni sada? — upitao je Dirk.

— Vratili su se u Rikfild. Navodno, krenuli su rano jutros. — Majkliri je razmišljao izvesno vreme, a onda je rekao: — Idemo, ljudi!

— Čekaj! Ne možemo sami — protivio se Roj. — Pronađimo naše ljude koji još imaju konje! Nisu valjda svi otišli iz grada?!

Dirk je pokušao da ga smiri:

— Nemoj da ponovimo grešku, Roje. Uverili smo se da Nidhem nije uspeo da dobije ovu bitku čak ni uz pomoć četrdesetoro ljudi. Ne, ne vredi. Idemo sami, zasad, i nećemo se ni protiv koga boriti. A kada Palmer i njegovi ljudiništa ne budu slutili, iznenadićemo ih. Ako treba, i iz zasede. S leđa. Važno je da ih uklonimo. A onda ćemo skrenuti tok reke, i tražićemo zlato u suvom koritu. Niko nam ništa

neće prebaciti, jer na to ćemo imati pravo.

Primetivši da ga Majkliri gleda namrgođeno, Dirk ga upita:

— Možda ti imaš bolju ideju, Lense?

— Ne znam ni sam. Ali, znam jedno: nipošto ne smemo da se ponašamo kao Nidhem, niti da radimo onako kako je on počeo. Brzo bismo doživeli poraz — odgovorio je Majkliri.

— U redu, onda idemo. Nas trojica. I, zasad ćemo ostati samo nas trojica. Ljude ćemo početi da uzimamo kada nam budu bili potrebni za radove na re- ci...

*

Palmer, Klarens i Ebot su se vratili na svoja imanja i nastavili da žive kao dotad.

Dva dana nakon njihovog povratka iz Ejmora, rano ujutro, Ebot je zaustavio konja pred njegovom kućom.

— Ideš u grad da dočekaš ženu i decu? — upitao je Palmer svog prijatelja.

— Ne! Došao sam baš kod tebe.

— Tako rano? Mora da nešto nije u redu.

— I nije. Na reci ljudi ispiraju šljunak i pesak, tragajući za zlatom — odgovorio je Ebot.

Palmer se nije mnogo iznenadio. Tako nešto je moglo da se očekuje, posle svega.

— Koliko ih je? — pitao je.

— Ja sam ih video najmanje stotinu. Tek sada će početi da dolaze masovno.

— Šta da uradimo? Imaš li neku ideju?

— Bilo bi najbolje da ih odmah rasteramo, jer su oni, najzad, na našoj zemlji.

— Uradićemo to odmah. Idemo najpre po Greja. — A da li si razgovarao sa nekim od tih lju-

di? — upitao je Palmer. — Da li su našli nešto?

— Ništa, dosad.

— Onda da ih pustimo neka i dalje traže. Neka se umore i neka vide da tu nema zlata i da im je trud uzaludan. Pre ili kasnije, sami će otići — rekao je Palmer.

Ebot ga je pogledao začuđeno.

— Ali...

— Šta je? Da li su ti dosađivali i ometali te?

— Nisu. Svi su na drugoj obali.

— Znači, ipak su se raspitali i znaju da je s ove strane reke privatni posjed.

— Pa, čekaj! I ona zemlja preko reke je naša!

— Da, ali su nam kuće sa ove strane. Ima neke razlike. Osim toga, tamo je go kamen, nema ni trave, ni zemlje. Ono što vredi je sa ove strane. Kada se ljudi budu dobro namučili, otići će, u to budi uveren. Niko od njih neće poželeti da oстане. Jedino treba da motrimo na njih i da pazimo na ono što rade.

— Misliš da ipak postoji opasnost da će neko od njih početi da zida kuću?

— Svašta je moguće. Ako primetimo da neko hoće da zida, pozvaćemo Mura. Tek kada on ne bude mogao da izađe sa njima na kraj, umešaćemo se mi.

— Dobro, Finli, kako ti kažeš... Uvek smo dobro prolazili kada smo tebe slušali. Nema razloga da sada bude drugačije. Onda, ja idem. Imam posla na imanju.

— Idi samo... I, dodaj da mi javiš kada se tvoji budu vratili — rekao je Palmer.

Ebot je odjahao.

Palmer je nastavio da radi u štali. Nije prošlo mnogo vremena, kada je čuo topot. Izašao je iz štale.

Nasmešio se.

Ugledao je Margaret. Pojavila

se u isto vreme kao prethodnog dana.

— Zdravo! — javila mu se izdaleka.

On joj pođe u susret.

Stigavši do nje, pomože joj da sjaha, a onda je zagrlji. Dugo su stajali zagrljeni.

— Idi u kuću — rekao joj je Palmer — a ja ću na bunaru da operem ruke i da se umijem.

Margaret se nasmešila.

— Jesi li doručkovao?

— Nisam.

— Onda ću da pripremim doručak... — rekla je i ušla u kuću. Palmer je gledao za njom.

Pomislio je: još samo nekoliko dana, i Margaret više neće kod njega dolaziti kao gost. Biće njegova žena.

Sagnuo se i uronio ruke u hladnu vodu. Kada je podigao glavu, da sa jedne daske uzme sapun, trgao se.

Ugledao je Lensa Majklirija, kod šupe, a nedaleko od njega stajao je Dirk. Potom je, naknadno, ugledao i trećeg čoveka, koji je upravo izvirio iza jednog drveta.

Sva trojica su ga gledali smeškajući se.

Prvi je progovorio Majkliri.

— Dobar dan, kapetane... — rekao je sa izveštačenom ljubaznošću. — Da li ste iznenađeni što nas vidite?

— O, da, iznenađen sam — odgovorio je Palmer, a onda dodao: — Iznenađen sam zato što sam poverovao da vas više uopšte nema.

Sada se nasmejavao čovek pored drveta.

— Ima nas, kao što vidite. Življamo nego ikada.

— U tom slučaju, pokrenite se i gubite se odavde, sa mog poseda! — naredio je Palmer.

Majkliri dade znak drugoj dvojici, i oni počeo da se pribli-

žavaju Palmeru. I Majkliri pride kući.

— Znamo da ste tvrdoglavi i nepopustljivi — počeo je Majkliri — ali, razmisliti malo. Uzmite u obzir da se sada situacija promenila. Na vašem, i na imanju vaših prijatelja vrví od nepoznatih ljudi. Ako iko od njih pronađe makar i zrnice zlata, uskoro će ovamo dolaziti na hiljade drugih. Zamislite samo šta će se dogoditi sa vašom zemljom!

— Niko ništa neće naći — rekao je Palmer — i zato će ovi ljudi ubrzo otići iz našeg kraja i siguran sam da ni drugi više neće dolaziti.

— A mi? Jesmo li mi oni »drugi«? Ako ste na to mislili, Palmere, onda znajte da se nas nećete tako lako osloboditi. Mi ne nameravamo da se povučemo.

— Da. Zato što mi znamo da ima zlata, i to u reci, u njenom koritu!

— Ako je tako, onda mi pokažite ono što ste našli na dnu reke! — reagovao je Palmer. — Ako ste tako sigurni da ga ima, onda ne govorite napamet nego sigurno imate i dokaz kojim biste potkrepili svoju tvrdnju.

— Nemamo mi šta da vam pokažemo, Palmere — samouvereno je odvratio Majkliri. — Ni-dhem se razume u to, i kada on kaže da u rečnom koritu ima zlata, onda ga ima, a to i vi sami vrlo dobro znate!

— I, šta s tim?

— Uradićemo ono što je Ni-dhem već pokušao: da napravimo nešto zajedno. Mi, vi i vaši prijatelji. Da sklopimo savez i da delimo dobit.

Palmer se nasmejao.

— Pošto ova zemlja pripada meni i mojim prijateljima, recite mi bar jedan dobar razlog zašto bismo nas trojica sklapali savez sa vama — rekao je Palmer.

Dirk Kitson odmahnu rukom.

— Sa vama čovek ne može ni da razgovara! — uzviknuo je besno. Potom se obratio ostaloj dvojici: — Idemo kod Klarena i kod Ebota. Palmer ionako poseduje najmanje zemlje. . .

— Još samo da ponovo kažem da je ponuda fer — dodao je Majkliri. — Ipak, razmislite, Palmere.

Palmer odmahnu glavom.

— Žalim, ali takvu ponudu ne mogu da prihvatim — odgovorio je Palmer. — Nemam novca za bacanje, a za sve nas bi to bilo samo bacanje novca, jer tamo u reci zaista nema zlata.

Majkliri i njegovi ljudi nisu više rekli ni reč. Tim više je Palmer bio iznenađen kada je video da se okreću i da hoće da pođu.

To nije očekivao.

Međutim, instinkt mu je govorio da sa njima mora da bude veoma oprezan. Odlučio je da otvori četvoro očiju.

I, bio je u pravu.

Njihovo okretanje i pokazivanje namere da pođu bio je običan trik.

Kako su se okrenuli, tako su se, posle nekoliko sekundi, sva trojica ponovo okrenuli licem prema Parkeru, ovoga puta držeći revolvere u rukama.

Odmah su i pucali.

Palmer je reagovao tako brzo koliko je to bilo potrebno da bi ostao živ. Skoknuo je u stranu dok se oni još nisu bili sasvim okrenuli, izvadio revolver i pucao. U međuvremenu je legao na zemlju. U tom istom trenutku su meci zadobovali po vratima i po kući, dok je Palmer, ispalivši tri hica uzastopce, nepogrešivo tačno pogodio svu trojicu.

Samo je Roj pao, dok su ostala dvojica nastavili da pucaju.

U tom trenutku se otvoriše vrata.

— Natrag, Margaret! — viknuo je Palmer sa zemlje..

— Ali... Finli...!

Uto je Majkliri, koji je, iako ranjen, stajao na nogama, pucao u devojku.

Od udara, ona pade natrag u kću.

Palmer, videvši šta se dogodilo, odjednom se ukoči. Sada je ležao iza valova, zaklonjen od protivničkih hitaca.

— Palmere! — viknuo je Majkliri — Predaj se! Ne možeš da se boriš sada kada ti je devojka ranjena! Mora kod lekara, što pre! Predaj se, čuješ li?!

Palmer je teško disao. Majkliri je u pravu. Margaretin život dragoceniji je od zemlje, od zlata, od bilo čega.

Međutim, nije želeo da se preda. Nije hteo da dozvoli da se i po drugi put povije pred tim pohlepnim zločincem. Prvi put su ga primorali da potpiše ugovor, preteći da će ubiti Margaret. Sada je situacija bila slična. Opet su tražili od njega da popusti zbog Margaret i njenog života.

Izvirio je iza valova.

Video je Majkliriju, kako stoji, sa revolverom u desnoj ruci, dok mu je košulja na levom ramenu bila natopljena krvlju. Dirk je bio ranjen u desnu potkolenicu, ali je, začudo, sa obe noge čvrsto stajao na zemlji.

Morao je brzo da se povuče, jer čim je izvirio iza valova, pucali su u njega.

U sledećem trenutku, puzeći, Palmer se našao sa druge strane valova. Podigao se na trenutak i opalio hitac. Brzo je ponovo legao dole.

Pre nego što se spustio, video je kako se Dirk trgao, a ubrzo potom čuo se i tresak njegovog tela o zemlju. Sada je pucao samo Majkliri.

Kada je Palmer ponovo podigao glavu, video je Majkliriju kako je skočio iza Margaretinog

konja, koji mu je poslužio kao zaklon.

Palmer nije pucao.

Čekao je da se Majkliri ponovo otkrije.

Ali, Majkliri se pritajio i nije pucao. Palmer iskoristi taj trenutak, da napuni revolver.

Kada je i to bilo gotovo, i kada je ponovo pogledao u mesto na kom je mislio da Majkliri stoji, ugledao ga je kako trči prema vratima.

Napola je već bio u kući, kada ga je sustigao Palmerov metak. Majkliri pade.

Palmer brzo utrča u kuću.

Margaret je ležala na podu, bleđa, unezverenog pogleda. Bila je u šoku.

Pored nje, bliže vratima, ležao je Majkliri, razrogačenih očiju, koje su zurile u prazno.

Palmer je podigao Margaretu i izneo je napolje. Požurio je prema spremištu, gde su bila njegova kola. Stavio je devojku na tovarni deo, a onda je otišao u štalu i odatle doveo dva konja, i upregnuo ih.

Seo je na kola i pojurio put grada.

Sada je Margaretin život bio u njegovim rukama i zavisio je od brzine kojom će stići u grad. Palmer nije imao vremena da bira ravne delove puta, pa su kola poskakivala po ispupčenjima i po neravnom tlu.

*

Iako je Palmer brzo prevalio put od svog imanja do grada, učinilo mu se da je to trajalo čitavu večnost.

Najzad je kola zaustavio pred doktorovom kućom.

Odmah su se prolaznici okupili oko kola.

Palmer je viknuo doktora pre nego što je ušao u njegovu kuću.

Sreli su se u hodniku.

— Vi, Palmere? — iznenadio se lekar. — Jeste li povređeni?

— Ne, nisam, sa mnom je sve u redu, doktore. Margaret je ranjena! Morate da je spasete! Ona je sada moja žena! Molim vas, učinite sve da bi ostala živa!

— Unesite je u kuću!

Margaret još nije došla k sebi. Bleda, bez ijedne kapi krvi u licu, ležala je, opuštena, na kolima, i Palmeru se čak činilo da ne diše.

Podigao ju je i uneo u doktorovu kuću.

Stavio ju je na ležaj.

— Vi izađite, molim vas — rekao je lekar Palmeru, koji je bio veoma uzbuđen.

— Ali...

— Ionako mi ne možete pomoći. Bolje izađite.

Palmer je napustio kuću.

Izašao je i naslonio se na kapiju. Srce mu je udaralo kao da će iskočiti iz grudi. Nije mogao da zamisli kako će dalje da živi bez Margaret, sada, kada se toliko bio navikao na pomisao da će živeti zajedno.

Svaki minut bio mu je kao sat.

Potrajalo je dok se doktor nije pojavio.

— Kako je? Hoće li preživeti? — brzo ga je upitao Palmer. Glas mu je bio promukao od uzbuđenja.

— Uradio sam što sam mogao, za početak. Izvadio sam metak. Još ne znam da li je oštećena glavna aorta, moram da budem pored nje i da budem spreman za još jednu operaciju, ako se za to ukaže potreba.

— Mogu li da je vidim?

— Ne, bolje nemojte. Idite kući, Palmere. Ne preostaje nam ništa nego da čekamo i da se pozdamo u Boga. Ima šanse da vaša žena preživi, ali je prerano da to i tvrdim.

— Molim vas, doktore, dozvolite mi da je vidim pre nego što pođem...

— Dobro, uđite.

Grabeći velikim koracima, Palmer uđe u kuću, a zatim i u prostoriju koja je doktoru služila kao ordinacija.

Margaret je ležala, pokrivena ćebetom. Sada ne samo da je bila bleđa nego joj je koža lica bila zelenkasta.

— Gospode... — šapnuo je Palmer. Nije mogao da odvoji pogled od nje, kao da nije vero-
vao da će je ikada više videti živu.

Potom ga doktor isprati na ulicu.

— Kada mogu da dođem po nju? — upitao je Palmer.

— Po nju? Dođite sutra, ali samo da vidite kako joj je. Mislím da je ne treba pomerati bar nekoliko dana, ukoliko sve bude u redu.

Pre nego što je Palmer seo na kola, ugledao je Sajmona Mura. Sada više nije imao značku pomoćnika šerifa, nego šerifsku. To je bilo prvo što je Palmer primetio.

Odmah potom ugledao je tragove krvi na šerifovoj odeći, koja je bila pocepana na nekoliko mesta.

— Šta je to bilo, Sajmone? — upitao ga je Palmer. — Na koga si naleteo?

— Moraš mi pomoći, Palmere! Ja sam sada šerif, ali nikako ne mogu da izađem na kraj sa ljudima koji su se sjatili u gradu i okolini. Duskora su Nidhemovi ljudi držali te lutalice dalje od grada, ali sada mi sami moramo da se pobrinemo za njih.

— Šta treba da radim? — upitao je Palmer.

— Pođi sa mnom u »Srećnu zvezdu«! Tamo je pravi pakao i ja...

— Dobro, idemo! — prekide ga Palmer.

Bio je spreman da pomogne Muru, jer, najzad, njemu je podosta dugovao za sve ono što je taj čovek učinio posle lažnog suđenja.

Kada je Palmer stigao u salun, imao je šta da vidi. Nije znao ko se s kim tuče.

Praćen Sajmonom Murom, on se nekako probi do šanka.

Odjednom, zavladao je tajac.

Ljudi su prestali da se tuku. Povlačili su se na jednu stranu dok najzad svi nisu bili sa te strane a sami Mur i Palmer sa druge.

Svi su neprijateljski gledali u njih dvojicu. Onda je Palmer primetio da je i sam vlasnik saluna pretučen. Sav u modricama, sa pocepanom jaknom i raščupan, stajao je iza šanka i unezveren gledao okolo.

Svi su očekivali da šerif nešto kaže, ali umesto njega, progovorio je Palmer:

— Svako ko nije iz ovoga grada, neka izađe! Odmah!

U istom trenutku, u Palmerovoj ruci nađe se revolver. Vlasnik saluna je gledao u bivšeg kapetana kao da od njega očekuje pomoć.

Palmer mu daje znak glavom, pogledavši dole, na šank, što je saluner odmah shvatio. Sagnuo se i izvukao pušku.

— Šta je? — upitao je Palmer.

— Koliko vidim, ovde niko nije iz Rikfilda, pa ipak niko nije mrdnuo! Šta čekate? Hoćete li da vas oružjem isteramo iz grada?!

Prva dvojica se pomeriše i krenuše prema vratima. Podoše i ostali.

Za nekoliko minuta, salun je bio prazan.

Čuo se topot. Najpre glasno, onda sve tiše, da bi najzad sasvim utihnuo.

U salun su tada ušli sudija i gradonačelnik. Čim ih je Mur ugledao, rekao je:

— Palmer je neverovatan! Bilo je dovoljno da zapreti tim ljudima, i oni su se izgubili. Mene niko nije hteo da sluša! Bilo bi najbolje kada bi on privremeno bio postavljen za šerifa, dok sve lutanice ne odu iz našeg grada!

Palmer nije stigao da protestuje, jer mu je gradonačelnik prišao i rekao:

— Palmere, samo vi ovde možete da napravite reda. Molim vas, u ime svih građana, da prihvatite tu dužnost. Bićemo vam svi zahvalni, Svi znamo da možete mnogo...

Najzad, Palmer je takođe bio zainteresovan da u Rikfildu i okolini zavlada red. Da nije bilo svih tih događaja oko potrage za zlatom, njegova Margaret ne bi stradala.

— U redu — rekao je. — Prihvatam, ali pod jednim uslovom: da Klarens i Ebot budu moji pomoćnici. Nas trojica smo uhodani tim i možemo mnogo da učinimo.

Nakon nekoliko minuta, šerifska značka bila je na njegovim grudima.

Njegovi ratni drugovi nemalo su se iznenadili kada su ga ugledali kao šerifa, ali nisu imali ništa protiv da postanu njegovi pomoćnici.

Njih trojica su nedelju dana pročešljavali grad i okolinu u potrazi za ljudima koji su uzalud tragali za zlatom. Neke su oterali, a neki su sami odlazili, uverivši se da tu nemaju šta da traže.

Ubrzo se pročulo da u Rikfildu i na Žutoj reci nema ničega što bi bilo zanimljivo, tako da nakon desetak dana više niko nije dolazio, a i kada bi neko naišao, bilo je dovoljno spomenuti dvojicu bivših južnjačkih vojnika, pa da brzo odu.

U međuvremenu, stigla je Ebotova žena, zajedno sa decom, a i Margaret je ozdravila.

Palmer i njegovi prijatelji vratili su značke, i grad je dobio novog šerifa.

Tri ratna druga nastavila su da žive kao i pre Nidhemovog dolaska u grad. A zlato, koje su imali, i dalje nisu dirali, kako su se dogovorili. Ostavili su ga za neka druga vremena...

SEXpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za western romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnih mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisačkoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:

•DNEVNIK•, Redakcija western romana
21000 Novi Sad
Vojvođanskih brigada br. 7/XII

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

NISP »DNEVNIK«
IZDAVAČKA DELATNOST
NOVI SAD

**NE ZABORAVITE: POČETKOM FEBRUARA 1991.
GODINE — »ZLATNA SERIJA (SPECIJALNI BROJ
9) ZA KOLEKCIONARE DONOSI PREGLED SVIH
DOSAD OBJAVLJENIH NASLOVA, OD POČETKA
IZLAŽENJA DO DANAS!**

**UZBUDLJIVIM AVANTURAMA
NAJPOPULARNIJIH JUNAKA ZAGORA I
ČIKA ŽELIMO SVOJIM VERNIM
ČITAOCIMA
SREĆNU NOVU 1991. GODINU**

Poštovani čitaoci.

mnogi od Vas nam pišu ili nas pozivaju telefonom interesujući se da li mogu da kupe romane o HEJZIJU koji im nedostaju, a neki žele da kupe ceo komplet od 12 romana iz edicije HEJZI, objavljenih u 1990. godini.

Da bismo Vam izašli u susret i omogućili Vam da kompletirate Vaše zbirke, ili da odjednom kupite svih 12 do sada objavljenih romana iz ove edicije, objavljujemo dve narudžbenice. NARUDŽBENICA I je za one koji žele POJEDINE primerke, a NARUDŽBENICA II je za one koji žele KOMPLET od 12 romana o HEJZIJU objavljenih 1990. godine.

Zainteresovani treba čitko, najbolje štampanim slovima, da popune jednu ili drugu narudžbenicu i da je pošalju na adresu:

**NIŠP „DNEVNIK“, IZDAVAČKA DELATNOST, ODELJENJE PRODAJE
21000 NOVI SAD, ul. Vojvodanskih brigada broj 7/VI**

N A R U D Ź B E N I C A I

Ovim putem poručujem romane iz edicije HEJZI i to sledeće brojeve: _____

Od svakog poručenog romana pošaljite mi po _____ primeraka.

Pristajem na cenu od 20 dinara po jednom primerku.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

Izjavljujem da ću naručene primerke platiti poštaru prilikom prijema pošiljke.

_____ (Datum) _____ (potpis naručioca)

N A R U D Ź B E N I C A I I

Ovim putem naručujem _____ kompleta od 12 (dvanaest) romana, od broja 1 — 12, objavljenih u ediciji HEJZI 1990. godine.

Pristajem na cenu od 200 dinara po jednom kompletu i istu ću platiti poštaru prilikom prijema pošiljke.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

_____ (datum) _____ (potpis naručioca)

**UZBUDLJIVO!
DRAMATIČNO!
NEPREDVIDIVO!**

EDICIJA HEJZI

**NEPONOVljivo!
ATRAKTIVNO!
ŽESTOKO!**

**SUPERROMANI O
SUPERDETEKTIVU!**

U SLEDEĆEM BROJU

D. Finegan

ZLOČINAČKO GNEZDO

Majk je već hteo da uđe kada je video kako se u polutami, na beloj čovekovoj košulji, jasno razaznaje tamna mrlja od krvi. Mutni blesak staklastih ukočenih očiju uverio je Majka da je stigao suviše kasno. . .

JUGOBANKA

**DODITE
DA SE DOGOVORI**

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128096